

NdB diva

Magazín Národního divadla Brno

Divadelní
svět Brno
2016

Festival
progresivního
divadla

DSB

27.5.—31.5.

SNG Drama Ljubljana (Slovensko):

Faust

str. 30

She She Pop (Německo):

Šuplíky /schubladen/

str. 22

Národní divadlo Brno bylo za rok 2015 nominováno na Cenu divadelní kritiky, konkrétně „za organizaci festivalu Divadelní svět“.

Luboš Mareček, SAD 2016, č. 1

Zjevná proměna dlouhá léta zkostnatělého divadla ve všech ohledech, počínaje uměleckým programem, dramaturgií, poetikou, konče marketingem a soudobým vizuálem. Konkrétně za (...) proměnu festivalu Divadelní svět Brno.

Josef Herman, SAD 2016, č. 1

Višňový sad Theater Bremen (...). Parádní představení, kterým Divadelní svět Brno razantně vstupuje do konkurence s Pražským divadelním festivalem německého jazyka i dalšími mezinárodními festivaly.

Lenka Šaldová, Divadelní noviny, 10. 11. 2015

úvodník

Milí příznivci současného divadla,

když jsem na začátku této sezony psal úvodník k minulému ročníku festivalu Divadelní svět Brno, snažil jsem se vás přesvědčit o smyslu podobné přehlídky v našem městě. Vaše reakce předčila i moje nejoptimističtější představy. Hojně navštívená představení domácích i zahraničních souborů, živé diskuse po představeních, na sociálních sítích i v odborném tisku – to vše vdechlo našemu snažení obrovskou energii a naději, že právě o takový typ divadelního festivalu stojíte!

Na následujících stránkách vám představujeme program, který vzešel z vášnivých diskusí dramaturgů všech brněnských divadel, kteří pro vás vybírali maximálně inspirativní produkce z českých i zahraničních scén. Mnoho zajímavých inscenací neprošlo jejich kritickým sítem, bohužel ne všechna představení, o která jsme stáli, se nakonec povedlo přivést. Přesto jsem si jistý, že letošním květnovým ročníkem naplníme očekávání, která k nám po loňském úspěšném restartu DSB máme.

I letos koncipujeme zcela záměrně festivalový program jako opulentní divadelní hostinu, ze které si, jak věřím, rádi vyberete představení vašemu srdci nejbližší, a přitom vám bude líto, co všechno nestihnete. Ať už se rozhodnete pro rozměrná plátna typu výpravného

Fausta v Janáčkově divadle, nebo subtilní komorní výpovědi, jaké nabídně dnes již kultovní skupina She She Pop v HaDivadle, ať se necháte inspirovat maďarskou interpretací Dostojevského *Zločinu a trestu* v Huse na provázku nebo naladit hudební lahůdkou brémské adaptace Kafkova *Zámku* podepsané českým tvůrčím týmem, věřím, že stejně jako všichni, kteří festival připravovali, budete mít i vy aspoň na chvíli chuť přemýšlet o tom, jaké to je být jiným. Jak těžký úděl je naložen na každého, kdo se vymyká z průměru. A z průměru se v našem prostředí vymyká i ten, kdo tragicky přišel o svůj domov, ztratil naději na normální šťastný život a aby zachránil holý život, musel uprchnout stovky kilometrů z rodné země. Aktuální téma globální migrační krize se totiž samozřejmě nevyhnulo ani evropským divadlům a našemu festivalu.

Děkujeme všem veřejným i soukromým donátorům našeho festivalu. Vážíme si šance, kterou od vás všech DSB dostal, a věříme, že se společně potkáme v hledištích všech brněnských divadel!

Martin Glaser
ředitel NdB

NdB diva Magazín Národního divadla Brno

Vydává: Národní divadlo Brno, příspěvková organizace,
jejímž zřizovatelem je statutární město Brno.
MK ČR E11077

ISSN 1803-0408

Vedoucí redakce: Martina Procházková, prochazkovam@ndbrno.cz

Korektura: Jitka Šotkovská

Fotografie k inscenacím jsou majetkem archivů jednotlivých divadel.

Grafická úprava: Robert V. Novák a Zuzana Burgrová

Tisk: Mafraprint

Obchodní informace

Národní divadlo Brno, příspěvková organizace,
Dvořákova 11, 657 70 Brno

Informace o představení, rezervace a dobírky
obchod@ndbrno.cz / 542 158 120

Online prodej: <http://online.ndbrno.cz>

Prodej v hotovosti a na platební kartu

Předprodej vstupenek NdB, Dvořákova 11, 542 158 120
po – pá 8.30 – 18.00

Reduta, Želný trh 4, 542 424 560

45 minut před představením

Infocentrum Dům pánů z Lipé, 539 000 770

po – pá 8.00 – 20.00 / so – ne 9.00 – 16.00

45 minut před představením v pokladnách divadel

Zákaznické centrum

Jan Bernásek, vedoucí / bernasek@ndb.cz

Lenka Benešová, předplatné / abo@ndb.cz / 542 158 274

Další Diva vychází 7. 5.

Najdete ji v divadlech a v předprodeji NdB.

Obsah

27. 5. program dne / 6
anotace k představením / 7–9

28. 5. program dne / 10
anotace k představením / 11–17

29. 5. program dne / 18
anotace k představením / 19–25

0 třech letech tvrdé práce a fachidiocii papalášů

Rozhovor s Danielem Příbylem, bývalým uměleckým šéfem
a dramaturgem Městského divadla Kladno / 21

30. 5. program dne / 26
anotace k představením / 27–31

31. 5. program dne / 32
anotace k představením / 33–37

18. 6. epilog / 38

0 alchymii, ředitelování a pivoňkách

Rozhovor s Martinem Glaserem,
ředitelem Národního divadla Brno / 40

Off Program / 43

Mapa; informace – předprodej; místa konání / 44–45

**Festival
progresivního
divadla**

**Divadelní
svět Brno
2016**

DSB

Městské divadlo Kladno:

Přízraky

str. 20

Maxim Gorki Theater (Německo):

Mrzutí /Die Ungehaltenen/

str. 23

Rootlessroot (Řecko):

Europium

str. 29

Jihočeské divadlo:

Dalskabáty, hříšná ves

str. 33

Slovácké divadlo Uherské Hradiště:

Zlatý drak

str. 11

Divadlo Letí:

Small Town Boy

str. 8

Divadlo v Dlouhé:

S úsměvy idiotů

str. 28

Komorní scéna Aréna:

Slyšení

str. 8

Pokud není uvedeno jinak,
jsou zahraniční činoherní představení
opatřena českými titulky.

27.5.

pátek

Divadlo Drak

Amundsen kontra Scott

16 a 18 h Městské divadlo Brno, Činoherní scéna

Dobrodružná inscenace o cestě za snem. Závod o dobytí jižního pólu, napínává podívaná pro celou rodinu.

Divadlo Andreja Bagara v Nitre (Slovensko)

Tisícročná včela

19 h Městské divadlo Brno – Hudební scéna

Původní slovenský muzikál s hudbou Vaša Patejdla. Velká scénická freska je divadelní metaforou o Slovensku a Slovácích.

Komorní scéna Aréna

Slyšení

19 h Reduta

Hlavní iniciátor řešení konečné židovské otázky Adolf Eichmann má svou vlastní verzi skutečnosti. Touží ji přednést Bohu, ten však nepřichází.

Divadlo Letí

Small Town Boy

19.30 h HaDivadlo

Divadelní youtube party na pomezí koncertu, intimní zpovědi, manifestu, kýčovitě romance a politické satiry.

Polská národní škola filmu, televize a divadla Lodž (Polsko)

Marie Stuartovna

19.30 h Divadlo na Orlí

Boj mezi dvěma znesvářenými královnami: krásnou a utlačovanou Marií a krutou, ošklivou, ale autoritativní Alžbětou.

27.5.

Polská národní škola filmu, televize a divadla Lodž (Polsko):

Marie Stuartovna

Divadlo na Orli

19.30h, délka představení: 2h 15 minut s přestávkou

Autor: Friedrich Schiller

Režie, dramaturgie, výprava: Grzegorz Wisniewski

Hrají: Maria Dębska, Michał Floriańczyk, Filip Jacak, Jakub Nosiadek,

Maja Pankiewicz, Krystian Pesta, Krzysztof Rogucki, Bartosz Sak

Hudba: Rafał Kowalczyk

Grzegorz Wisniewski, jeden z nejlepších polských režisérů své doby, připravil spolu se svými studenty čtvrtého ročníku oboru herectví inscenaci na motivy slavného dramatu Friedricha Schillera *Marie Stuartovna*.

Schillerovo historické dílo sleduje politický a osobní souboj dvou žen v době Mariiny internace v Anglii a vrcholí v okamžiku, kdy Alžběta podepíše nad Marií rozsudek smrti. Je však tento akt pro anglickou královnu politickým vítězstvím,

nebo její morální prohrou? Skrze strhující drama dvou odlišných ženských osobností, krásné a utlačované Marie a kruté, ošklivé, ale autoritativní Alžběty, otevírá Schiller téma věčného boje rozumu a citu, vášně a chladnokrevnosti, nemilosrdně odhaluje principy mocenských bojů a ptá se po důležitosti hodnot, jakými jsou čest, odvaha a bezesporu láska. Nedá se říct, které myšlenky jsou pravdivé, když všichni intrikují na všechny strany.

Slovo režiséra

Studenti čtvrtého ročníku herectví dychtili po tom nazkoušet klasickou hru zobrazující nejen manipulaci ve světě šlechty, ale i zdrcující vášně, které tímto světem hýbou. Proto byla vybrána hra Friedricha Schillera z roku 1800 *Marie Stuartovna*, která přivádí na jeviště dva silné charaktery: královnu Alžbětu I. a jí uvězněnou Marii, královnu Skotska. Jejich rozbroje nejsou zapříčiněny jen tím, že je v sázce život jedné z nich. Jsou rozdmýčkovány i touhou po moci, pýchou a nejnižšími, primitivními, téměř až zvířecími instinkty, které jsou tak blízké každé lidské povaze. *Marie Stuartovna* je skvělá hra pro absolventský projekt – mladé herce konfrontuje s plnohodnotnými charaktery a představuje pro ně náročnou výzvu. ■

Grzegorz Wisniewski

Divadlo Drak:

Amundsen kontra Scott

Dobrodružná inscenace o cestě za snem

Inszenace vypráví známý příběh z počátku 20. století prostřednictvím deníkových záznamů Roberta Scotta, který se roku 1910 vydal na cestu za svým životním snem – dobytím jižního pólu. Doma nechal manželku, která divákům dobrodružnou výpravu z velké části předčítá, a toto vyprávění je doplněno projekcemi, stínohrou a živou hudbou. Scottův nepřímý boj s Amundsenem, který se nakonec stal prvním člověkem na vysněném místě, je líčen s velkou dávkou humoru, nadhledu, ale nechybí ani napětí a romantické líčení nehostinných poměrů ve studené pustině.

Divadlo Drak z Hradce Králové není brněnskému festivalovému diváku neznámé. Loni zde hostovalo s úspěšnou inscenací *Poslední trik Georgese Mélièse*. Hradecké divadlo založené v roce 1958 již několik desetiletí patří mezi přední české scény věnující se loutkovému divadlu, a to nejen pro děti. Divadlo Drak se setkává s velkými úspěchy na českých, ale také na zahraničních festi-

Autoři: Tomáš Jarkovský, Robert Scott, Jakub Vašíček

Režie: Jakub Vašíček

Dramaturgie: Tomáš Jarkovský

Hrají: Ivana Bílková, Barbara Humel, Filip Huml,

Václav Poul, Jiří Vyšehradský, Milan Žďárský, Pavel Černík

Scéna: Kamil Bělohávek, Tereza Venclová

Hudba: Ondřej Müller

valech a v posledních letech rozšiřuje svou činnost i o vzdělávací programy a dílny pro děti i jejich pedagogy.

Jde o sled etud, v nichž inscenátoři nezapřou svůj nesentimentální vztah k dobrodružným příběhům, které by mohly do sentimentu vyústit. Místy připomíná cesta Scotta a jeho dvou přátel cimrmanovské Dobytí severního pólu, někde – zejména v tragickém závěru – se ale oni otrlí inscenátoři neubránili emotivně silným momentům.

Nina Malíková, Loutkář

Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

16 a 18h, délka představení: 1h 10 minut bez přestávky

Vyznání dramaturga

Představení jsem viděla přímo na domovské scéně v rámci hradeckého festivalu Divadla evropských regionů. Bylo nesmírně příjemné se uprostřed hektického festivalového dění, zastavit a nadechnout a sledovat poeticky vyprávěné strasti sympatických polárníků. Ačkoli jde o příběh veskrze dobrodružný, cesta na jižní pól je zobrazována až lyricky obraznými prostředky. Nádherná stínohra, doplněná projekcemi a téměř neustávající živou hudbou a zpěvem jediné interpretky zaujme každého, kdo se rád vydá na ledovou pout. ■

Klára Latzková, Městské divadlo Brno

Komorní scéna Aréna:

Slyšení

Reduta

19 h, délka představení: 2 h 20 minut s přestávkou

V roce 1961 se v Jeruzalémě konal proces s Adolfem Eichmannem, kterého izraelská tajná služba Mosad unesla z Argentiny, kde se od roku 1950 ukrýval. Jeden z největších válečných zločinců, který aktivně organizoval genocidu evropských Židů, se před soudem hájil tím, že jako německý důstojník pouze plnil rozkazy, a jen proto dohlížel na řádný průběh deportací, k Židům však nepociťoval žádnou zášť. Jsou ovšem také zdokumentovány jeho výroky pronášené v kruhu kamarádů z SS, v nichž se ke své účasti na genocidě hrdě hlásí. Z této Eichmannovy „rozpolcenosti“ čerpá text hry, která v roce 2013 získala 3. místo v soutěži o Cenu Alfréda Radoka. Kariéra nacistického zločince, jenž chce samotnému Pánubohu

Autor: Tomáš Vůjtek

Režie: Ivan Krejčí

Dramaturgie: Tomáš Vůjtek

Hrají: Marek Císovský, Petra Kocmanová,

Petr Panzenberger, Šimon Krupa,

Vladislav Georgiev, Tereza Císovská, Ondřej Malý j. h.,

Albert Čuba, Josef Kaluža, Pavel Císovský j. h.

Scéna: Milan David

Kostýmy: Marta Roszkopfová

Hudba: Nikos Engonidis

vyličit svou verzi událostí, je konfrontována s osudy Židů, kteří byli vyvezeni v roce 1939 do tábora v Nisku nad Sanem, kam směřovaly první Eichmannovy transporty. Ten vůbec první byl vypraven z Moravské Ostravy 18. října 1939.

Obsahově strhující, do hloubky tématu směřovaná inscenace Ivana Krejčího zvítězila letos v anketě Divadelních novin, zároveň získala hned tři z Cen divadelní kritiky (v kategoriích „Inscenace roku“, „Mužský herecký výkon roku“, „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku“).

Představení má strhující tempo a divák nemá ani chvíli oddechu.

Ladislav Vrchovský, Český rozhlas 3, Vltava

Divadlo Letí:

Small Town Boy

HaDivadlo

19.30 h, délka představení: 1 h 50 minut bez přestávky

Autor: Falk Richter

Režie: Marián Amsler

Dramaturgie: Marie Špalová

Hrají: Erika Stárková, Jiří Böhm,

Jan Grundman, Tomáš Kobr

Projekce: Antoan Pepelanov

Hudební aranžmá: Ivan Acher

Pestrá mozaika vztahových epizod a výpovědí jednotlivců s menšinovou sexuální orientací, ztracených nejen ve světě, ale hlavně v sobě samých, z pera hvězdného německého autora a režiséra Falka Richtera. Název *Small Town Boy* odkazuje ke kultovní písni skupiny Bronski Beat, která vypráví o chlapci prchajícím z domova do anonymity velkoměsta. Hra samotná přináší pozoruhodnou polyfonii dnešních třicátníků, kteří utíkají do světových velkoměst, aby se zde mohli konečně realizovat taková, jací jsou – bez předsudků, přetvářky, bez tlaku okolí a pravidel. Ale je vůbec možné se nově definovat?

Marián Amsler, který hru pro Divadlo Letí inscenoval v roce 2015 na Nákladovém nádraží Žižkov, si jako základní scénický klíč

zvolil „youtube party“, ze které se vynořují intimní zpovědi i manifestace a vzniká tu kýčovitá romance, tam politická satira. Neklidný tvar, který vědomě pracuje s klíše popkultury, se nedotýká jen LGBT komunity. Pokládá si otázku, jak se nám žije ve svobodném světě. V širším kontextu se pak do popředí dostává otázka lidských práv a emancipace vůbec.

Ti, kterých se téma primárně týká, nadšeně zatleskají, ti další spíše ocení skvělé herecké obsazení – Erika Stárková, Tomáš Kobr, Jan Grundman a Jiří Böhm. Všem se velmi zdárně daří skloubit téměř dokumentární autentické herectví se správnou dávkou expresivity a stylizace, se svižnou choreografií a větší velmi charismatickým zpěvem.

Jana Soprová, Divadelní noviny

Seznamte se... Falk Richter

Autor a režisér Falk Richter (1969) se už několik let řadí ke stálým německým dramatikům. Do širšího povědomí vstoupil v roce 1998 díky svému úspěšnému textu *Bůh je DJ*, který reflektoval fenomén stále oblíbenějších reality show. Od roku 2000 začal spolupracovat s berlínskou Schaubühne am Lehniner Platz – jako autor a režisér. Richter je tvůrce, který velmi dobře cítí pulz doby, a jeho texty citlivě a přesně reagují na aktuální fenomény. Texty jako *Unter Eis* anebo *Electronic City* se zabývaly problematikou top managementu a překárných vztahů na pracovišti. Kromě těchto kritických reflexí práce v pozdně kapitalistickém světě se Richterovou tvorbou jako pověstná červená nit táhne téma vyloučenosti a queer tematika.

27.5.

Divadlo Andreja Bagara v Nitre (Slovensko):

Tisícročná včela

Městské divadlo Brno – Hudební scéna

19 h, délka představení: 3 h s přestávkou

Autoři: Peter Jaroš, Martin Kákoš, Vašo Patejdl, Kamil Peteraj

Režie: Martin Kákoš

Dramaturgie: Svetozár Sprušanský

Hrají: Eva Pavlíková, Marián Slovák j. h., Gabriela Dolná, Marcel Ochránek, Roman Poláčik, Kristína Greppelová, Klaudia Kolembusová, Alena Pajtinková, Jakub Rybárik, Martin Nahálka, Daniela Kuffelová ad.,

Hasičská kapela (Juraj Uher, Marek Slamka, Ivan Lachký, Peter Félix)

Scéna: Pavol Andraško

Kostýmy: Ľudmila Városová

Hudba: Vašo Patejdl

Texty písní: Kamil Peteraj

Choreografie: Jaroslav Moravčík

Magickorealistický muzikálový obraz slovenských dějin. Jeden z žánrů, který muzikálu svědčí, je historické „velké plátno“, vyprávěcky široce rozkročená kronika. Jeden z nejlepších slovenských souborů, nitranské Divadlo Andreja Bagara, k němu našel materiál v jednom z vrcholných slovenských filmů: Jakubiskově *Tisícročné včele*. Nitranští tvůrci však neadaptovali film, ale vyšli z jeho románové předlohy autora Petera Jaroše, aby divadelními prostředky vyjádřili „magický realismus“ mozaikovitého vyprávění o třech generacích rodu Pichandů. Pestrá galerie situací komických i dramatických, zazulování a rozuzlování vztahů partnerských, mileneckých i rodinných. To vše podpořeno sugestivními písněmi Vaša Patejdla a Kamila Peteraje.

Nadšenie a potlesk divákov potvrdili, že snahy tvorcov nadviazať na úspešnú muzikálovú tradíciu DAB sa vydarili. Divákov zdvihli zo sedadiel brilantné herecké, spevácke i tanečné výkony, efektná scéna, krásne kostýmy a úžasné piesne, z ktorých by nejedna už sama o sebe mohla byť hitom.

Jana Černáková, nasanitra.sme.sk

Profesionální činoherní soubor vznikl v Nitre v roce 1949 jako Nitrianske krajové divadlo, od roku 1979 nese jméno herce, režiséra a pedagoga Andreja Bagara. Dramaturgie divadla zohledňuje různorodost publika. V repertoáru nechybějí základní pilíře světové klasiky i moderní dramatiky 20. století, stejně jako díla slovenských autorů. Divadlo se pravidelně věnuje uvádění děl pro děti a mládež a velkou oblibu si získaly i velkolepé hudebnědramatické projekty. Tematická a žánrová pestrost se pak prolíná s vysokou náročností a atraktivností jevištních děl. Po slavných érách interních režisérů (Pavol Haspra, Karol Spišák, Jozef Bednárík) si divadlo v poslední době buduje svůj osobitý umělecký výraz a spolupracuje s významnými domácími (Svetozár Sprušanský, Marian Pecko, Ľubomír Vajdička, Roman Polák) i zahraničními osobnostmi (J. A. Pitínský, Vladimír Morávek, Gintaras Varnas, Robert Alföldi), které sem vnášejí originalitu, specifický estetický styl i osobitou interpretaci. ■

28.5.

sobota

Divadlo Husa na provázku

str. 12 **Den Milana Uhdeho. Kde Shakespeare můj? Už jde...**

10 h Divadlo Husa na provázku

Cyklus scénických črt Milana Uhdeho uvedený k uctění životního jubilea této významné osobnosti nejen brněnského kulturního života.

t,arsenaal mechelen & Platform 0090 (Belgie)

str. 11 **Kamion /Kamyon/**

15 h a 18 h náměstí Svobody (kamion)

Inscenace, díky níž diváci projedou kamionem celou Evropu! Malá holčička vypráví o svém „výletu“ do země zaslíbené.

Slovácké divadlo Uherské Hradiště

str. 11 **Zlatý drak**

16 h Reduta

Tragikomická pouť jednoho vytrženého zubu nás přivádí do čínsko-vietnamsko-thajské restaurace Zlatý drak, kde se mezi syčícími hořáky krčí pět nelegálně zaměstnaných Číňanů.

Městské divadlo Kladno

str. 14 **Otec / Matka**

18 h Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

Dvě hry oceňovaného francouzského dramatika Floriana Zelleru uvedené zcela výjimečně v jediném večeru!

Divadlo Husa na provázku

str. 13 **Leoš aneb Tvá nejvěrnější**

19 h Divadlo Husa na provázku

Příběh o podivuhodném životě a fascinujícím díle geniálního hudebního skladatele. Tři Janáčkové a šest žen.

Městské divadlo Zlín

str. 14 **Malované na skle**

19 h Městské divadlo Brno – Hudební scéna

Hrdina. Legenda. Mýtus. Kdo? Jánošík. Zbojník a jeho duše. A souboj o ni. Mezi andělem a čertem.

Národní divadlo Brno

str. 15 **Epos o Gilgamešovi / Dido a Aeneas**

19 h Janáčkovovo divadlo

Babylonský *Epos o Gilgamešovi*, nelítostném vládci, a jeho přátelství k přírodnímu muži Enkiduovi, uvedený spolu s příběhem tragické lásky kartaginské královny Dido k trojskému hrdinovi Aeneovi.

Činoherní klub

str. 16 **Bratři Karamazovi**

20 h Mahenovo divadlo

Slavný román F. M. Dostojevského v odvážné a provokativní interpretaci režiséra Martina Čičváka s Jurajem Kukurou v jedné z hlavních rolí.

Národní divadlo Brno

str. 17 **Vévodkyně a kuchařka**

21.30 h Reduta, Mozartův sál

Divadelně-gastronomický večer na motivy románu Ladislava Fukse. Degustační menu připravuje pro diváky restaurace KOISHI.

t,arsenaal mechelen & Platform 0090 (Belgie):

28. 5.

Kamion /Kamyon/

**Koncepce: Michael De Cock (t,arsenaal mechelen)
a Mesut Arslan (Platform 0090)**

Scénář a režie: Michael De Cock

Dramaturgie: Kristin Rogghe

Hraje: Deniz Polatoglu

Scéna: Stef Depover

Kostýmy: Myriam Van Gucht

Animovaný film: Deniz Polatoglu

Působivé divadelní představení pro 40 diváků hrané ve stojícím kamionu. Cesta do zaslíbené země. Malé děvčátko je nuceno se svou matkou opustit Sýrii a ptá se, proč si smí s sebou vzít jen dvě malá zavazadla a proč musí doma nechat všechny svoje plyšáky? Smí si vzít jen jednoho. Ale kterého? Medvídku s jedním okem? Nebo opičku s kravatou? Diváci sedící v kamionu, proměněném v divadlo či školní třídu, jsou svědky dějů odehrávajících se během této imaginární cesty uvnitř i vně kamionu. Stávají se přímými účastníky putování uprchlíků, součástí všech snů a otázek, které si klade jedna malá holčička na cestě do neznáma.

Kamion procestoval Evropu, z Turecka po Velkou Británii, v Brně a vůbec České republice se zastaví v rámci festivalu Divadelní svět Brno 2016 vůbec poprvé!

Vzniklo za podpory Evropské unie.

náměstí Svobody (kamion)

15 h a 18 h, délka představení: 50 minut

Představení je v anglickém jazyce bez titulků.

Skvělý text. Intimní a znepokojivý příběh. Poetická a zároveň hluboká inscenace s vynikající hudbou Rudiho Genbrugge předčí všechny reportáže, které můžeme vidět nebo číst o uprchlících.

Stephane Capron, sceneweb.fr

Dramaturgické vyznání

Jediná herečka rozehrává pomocí bedýnek, počítačové animace, světla a hudby jeden neobyčejně obyčejný lidský příběh o těch, kteří museli opustit svou zemi. Ale ne tak, jak nám ho předkládají v novinách nebo v televizi! Očima malé školačky sledujeme strastiplnou cestu rodiny utíkající před válkou do Evropy jako magickou hru plnou fantazie, napětí, ale i humoru, kdy se nevládný kamion mění v kosmickou raketu letící kamsi do neznáma a společníkem velkého putování se stává kůň. Po hodině strávené ve stísněném prostoru skutečného kamionu, byť v přítomnosti v podstatě velmi něžných představ dítěte, vám dojdou ony pro nás normálně nepředstavitelné okolnosti, za nichž současní běženci opouštějí své domovy, a člověk jim musí chtít nechtě přiznat notnou dávku hrdinství. ■

Lucie Němečková, činohra NdB

Slovácké divadlo Uherské Hradiště:

Zlatý drak

Reduta

16 h, délka představení: 1 h 20 minut bez přestávky

Co je to „doma“? Právě tuto otázku klade inscenace *Zlatý drak*, kterou se souborem Slovákého divadla Uherské Hradiště jako režisér připravil jeho umělecký šéf Michal Zetel.

Tragikomická pouť jednoho vytrženého zubu nás přivádí do čínsko-vietnamsko-thajské restaurace Zlatý drak, kde se mezi syčícími hořáky krčí pět nelegálně zaměstnaných Číňanů. Životní příběh jednoho z nich se mísí s osudy zákazníků restaurace i obyvatel bytů nad ní.

Současný německý dramatik Roland Schimmelpfennig pozoruje vztahy uvnitř i vně „Zlatého draka“ z různých perspektiv a s pomocí pouhých pěti hereckých protagonistů (rafinovaně představujících rozličné osoby různého věku, pohlaví a zaměstnání) bravurně dosahuje působivého, poetického, ale i krutého celku plného metafor a hádanek.

Hra byla poprvé uvedena v autorově režii v roce 2009 ve vídeňském Burgtheatru a na festivalu nejlepších německých inscenací v Mülheimu získala v roce 2010 hlavní cenu.

Základní baladický příběh načerno zaměstnaného čínského imigranta, jenž v kuchyni Zlatého draka vykrvácí poté, co mu kolegové vytrhnou bolavý zub, i na něj navázané vedlejší příběhy (včetně mrazivě kruté bajky o Mravenci a Kobylce) dávají dohromady srozumitelné vyprávění, jehož leitmotivem jsou vykloubené mezilidské vztahy. Přesněji snad (i s ohledem na symbolickou úlohu vytrženého zubu) vykořeněné. ■

Marcel Sladkowski, Divadelní noviny

Autor: Roland Schimmelpfennig

Režie: Zetel

Dramaturgie: Iva Šulajová

Hrají: Zdeněk Trčálek, Monika Horká,

Kamila Zetelová, Pavel Hromádka, Tomáš Šulaj

Scéna a kostýmy: Jitka Fleislebr

Hudba: Vojtěch Dlask

Divadlo Husa na provázku:

Kde Shakespeare můj? Už jde... (Milanu Uhdeho k osmdesátinám)

Divadlo Husa na provázku

10h, délka představení: celodenní akce

Souborné uvedení cyklu scénických čtení děl Milana Uhdeho

Životopisná data a bibliografii jubilujícího dramatika, pedagoga, divadelního kritika, politika a nepominutelné osobnosti nejen brněnského kulturního života Milana Uhdeho lze dohledat v nejrůznějších pramenech. Nám jde o to říct nahlas, že si Divadlo Husa na provázku Milana Uhdeho váží, že vnímá jeho vazbu na toto divadlo od dob, kdy se zde hrály inscenace a jen málokdo tušil, že je jejich autorem. Toto jeho spojení chceme připomenout cyklem scénických čtení, který nabízí jak dramatizaci části nedávno vyšlých pamětí *Co na sebe vím*, přes texty psané „na zapřenou“, jako je *Prodaný a prodaná*, texty vzniklé v letech 80. a 90., až po obnovenou premiéru textu napsaného pro Provázek naposledy, inspirovaného životem Leoše Janáčka, *Leoš aneb Tvá nejvěrnější*.

Opice v menažerii

délka představení: 1h

Autor: Milan Uhde
Režie: Juraj Nvota
Dramaturgie: Nora Obrtelová
Scéna: Tomáš Rusín
Kostýmy: Martin Ondruš / Petra Jiráňková
Hudba: David Smečka

Hra autobiograficky zachycuje rychlý sled čtyř režimů v době dětství M. Uhdeho. Optika textu demaskuje absurditu vnějšího, ale i vnitřního světa chlapce, kterého doma chrání před světem jako opici v menažerii.

Zázrak v černém domě

délka představení: 1h

Autor: Milan Uhde
Režie: Břetislav Rychlík
Dramaturgie: Nora Obrtelová
Scéna: Tomáš Rusín
Kostýmy: Martin Ondruš / Petra Jiráňková
Hudba: David Smečka

Komedie o „hnuté“ rodině, jež je poznamenána desetiletými prožitými na české půdě. Komično se snoubí s tragičnem, místy autor inklinuje až k černému humoru.

Prodaný a prodaná

délka představení: 1h

Autor: Milan Uhde
Režie: Michal Hába
Dramaturgie: Nora Obrtelová
Scéna: Tomáš Rusín
Kostýmy: Martin Ondruš / Petra Jiráňková
Hudba: David Smečka

Uhdeho svérázný příspěvek k otázce češství a „národního“ hnutí. Příběh „největšího českého zrádce“ Karla Sabiny vyprávějí s nadhledem čtyři ženy.

Akram Staněk o Pánovi plamínků

Obecně mám rád texty, které obsahují tajemství, umožňují groteskní stylizaci, provokují vizuální představitivost, a rád zpracovávám příběhy zabývající se ženskou tematikou. Také rád uvádím nové, ještě neinscenované hry do českého divadelního prostoru. K mé velké radosti jsem narazil při čtení děl Milana Uhdeho na hru, která obsahovala snad všechny atributy, které mě obvykle inspirují, byla nastudována pouze v podobě televizní inscenace, a navíc se zabývá něčím velmi bolestným, k čemu mám osobní vztah. Moje matka,

stejně jako hlavní hrdinka *Pána plamínků*, pracovala krátce jako novinářka v časopise, který byl v šedesátém devátém zakázán. Nikdy nezapomenu, jak jsme s ní jako děti šly do redakce pro její osobní věci a jak nad námi stál voják se samopalem přes rameno. Ta šerá doba, která následovala a ve které jsem vyrůstal, mnohým lidem zničila život. Hrdinka *Pána plamínků* Pavla podstupuje nelehká dilemata a volí si v nich tu nejtěžší cestu. Jako svědci krátkého období jejího života (hra se odehrává v roce 1972, nejpозději

Pán plamínků

délka představení: 1h

Autor: Milan Uhde
Režie: Akram Staněk
Dramaturgie: Nora Obrtelová a Petra Kohutová
Scéna: Tomáš Rusín
Kostýmy: Martin Ondruš / Petra Jiráňková
Hudba: David Smečka

O šeré době 70. let minulého století, která mnohým lidem zničila život a jež se v Uhdeho podání jeví jako esence beznaděje špiclovského věku.

v předjaří roku 1973) se nedozvíme, jak se s výzvami, kterým se rozhodla čelit, vyrovná. Jako svědek tvrdohlavé neústupnosti a neochvějného optimismu svojí matky, která zažila samozřejmě odlišný příběh, přesto však v základním stigmatu ne nepodobný tomu Pavlinu, věřím, že dobře, a přestože *Pán plamínků* obsahuje nejtemnější esenci beznaděje špiclovského věku naší historie, cítím, že vyústění příběhu tak beznadějně není. Považuji si příležitost tento pozoruhodný příběh přiblížit dnešnímu divákovi. ■

28.5.

Divadlo Husa na provázku:

Leoš aneb Tvá nejvěrnější

Autor: Milan Uhde

Režie a úprava: Vladimír Morávek

Dramaturgie: Miroslav Oščátka

Hrají: Martin Havelka, Martin Donutil, Robert Mikluš, Slávek Bílský, Dalibor Buš, Eliška Fuksová, Melika Yildizová, Ivana Hloužková, Pavlína Vaňková, Tereza Marečková, Šimona Zmrzlá, Kateřina Jebavá, David Janík, Gabriela Vermelho, Jožka Králík

Scéna: Ladislav Vlha

Kostýmy: Eva Morávková

Hudba: Miloš Štědroň

Choreografie: Ladislava Košíková

Divadlo Husa na provázku

19h, délka představení: 2h 45 minut s přestávkou

Miloš Štědroň získal
za hudbu k inscenaci
Leoš aneb Tvá nejvěrnější
Cenu Alfréda Radoka

Po legendární *Baladě pro banditu* přichází nová inscenace Milana Uhdeho a Miloše Štědroňe, tentokrát na téma Leoš Janáček. Provázkovské sešity poměrně směšných lásek o podivuhodném životě a fascinujícím díle geniálního hudebního skladatele. Tři Janáčkové (jako chlapec, jako mladý muž, jako zralý člověk) a šest žen (Marička, Amálie W., paní Sch., Zdenka, Gabriela H., Kamila St.) vyjevují svá srdce, toužení a zklamání. Hra Milana Uhdeho byla napsána přímo pro Divadlo Husa na provázku, vznikla ve spojení s hudebním skladatelem, muzikologem a nadšeným znalcem Janáčkovy díla Milošem Štědroňem...

... Morávkova inscenácia je ozaj polyfónna skladba – postáv, dialógov, hudby, priestoru a času. „Polyfónna“ je aj postava Janáčka; stelesňujú ho traja herci rôzneho veku, rôznych generácií: Martin Havelka, Martin Donutil, Jožka Králík. A nad večnou hudbou, nad trojicou osudových žien, nad životom, tvorbou i smrťou geniálneho skladateľa a vášňami zmietaného muža sa od začiatku do konca vznáša *Paní Smrt'* s huslami pod bradou a so „zlatom v hrdle“ (úžasná Gabriela Vermelho). Je to veľkolepá, múzická, úchvatná, groteskná a tragická inscenácia...

Martin Porubjak, sme.sk

Z dopisu Milana Uhdeho Vladimíru Morávkovi

Milí přátelé, zejména pak milý povzbuzovatel-režisér Vladimíre M., posílám celek čtyř výstupů, jak jsem jej právě dokončil. Začínám mít strach, jestli to není průjem neboli diaré, protože to ze mě vypadává podezřele rychle. („Však Ty to vyprdneš“, říkával můj zvěčnělý kamarád Zdeněk Pospíšil s typicky antiromantickým akcentem, když po mně chtěl do tří týdnů Baladu pro banditu, a dostal ji. Kéž by se to byt i jen kvantitativně zopakovalo taky u tohoto textu.) Každopádně na mě buďte přísní, chci a budu na tom ještě hodně pracovat, ale teď bych rád zběžně nahodil závěrečný výstup se Smrtí neboli Paní S., ve kterém Mistr vleče Kamila za velmi špatného počasí na kopec, kde čerstvě instalovali jeho sochu. (Miloši, proboha, ví se, jak se ten kopec jmenoval a kdo tu sochu vysochal? Nikde to nejsem v stavu najít.)... Zemřel pak za pár dní na to na zápal plic v ostravské nemocnici. Srdečně Milan U. ■

Městské divadlo Kladno:

Otec / Matka

Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

18 h, délka představení: 2 h 50 minut s přestávkou

Autor: Florian Zeller

Režie: Petr Štindl

Dramaturgie: Marie Nováková

Scéna a kostýmy: Jitka Fleislebr

Otec

**Hrají: Šárka Opršalová, Marie Štípková,
Jan Grundman, Miloslav Maršálek,
Miloslav Tichý, Petra Tenorová**

Uměleckému šefovi Danielu Příbylovi se daří několik sezon v Kladně pěstovat neprovinční, hledačskou a žánrově široce rozkročenou dramaturgii, úspěšně pasující po kvalitních světových novinkách. Dvojici her hvězdy současné francouzské dramatiky Floriana Zelleru uvedli v Kladně opravdu s prstem na tepu doby: *Otec* měl českou premiéru v Kladně měsíc po premiéře na West Endu a půl roku před premiérou na Broadwayi. Pod povrchem elegantní konverzační komedie se tu hraje o vážných věcech – v *Otc*i o rozpadu osobnosti vlivem Alzheimerovy choroby, v *Matce*

Matka

**Hrají: Alena Štréblová,
Petra Tenorová,
Petr Buchta, Tomáš Petřík**

o chorobné fixaci matky na syna – divák je však neustále rafinovaně znejšťován v tom, nakolik může věřit tomu, co před sebou vidí, a nakolik sleduje pokrivené představy ústředních postav. Kladenští u nás výjimečně představí dvě samostatné inscenace v jednom večeru – ty však k sobě organicky patří tématem, formou i společným scénografickým řešením. Korunou obou inscenací jsou herecké výkony (Zeller jako dramatik myslí na herce mimořádně): v *Matce* první dámy kladenského souboru Aleny Štréblové, v *Otc*i legendy brněnského HaDivadla Miloše Maršálka.

Městské divadlo Kladno patří mezi nejstarší česká profesionální divadla se stálým uměleckým souborem. V současné době tvoří Městské divadlo Kladno společně s Divadlem Lampion dvousouborovou organizaci Divadlo Kladno s.r.o., která je největší kulturní institucí v oblasti živého umění ve Středočeském kraji. Pestrý žánrový repertoár tvoří tituly klasické i současné, program doplňuje řada doprovodných akcí a vzdělávacích aktivit. Soubor působí od roku 2011 po celou dobu rekonstrukce historické budovy v Divadle Lampion. Za rok 2014 bylo Městské divadlo Kladno nominováno v Cenách divadelní kritiky v kategorii Divadlo roku. ■

Městské divadlo Zlín:

Malované na skle

Autoři: Katarzyna Gärtnerová, Ernest Bryll

Režie: Hana Mikołášková

Dramaturgie: Vladimír Fekar

**Hrají: Rostislav Marek, Eva Daňková, Tomáš David, Petra Králová, Helena Čermáková,
Gustav Řezníček, Markéta Kalužiková, Jana Drgová, Romana Julínová, Luděk Randár,
Radoslav Šopík, Zdeněk Julina, Vojtěch Johaník, Marek Příkazký, Jan Holcman,
Jan Řezníček, Jitka Šuranská, Alžběta Jamborová**

Scéna: Jaroslav Čermák

Kostýmy: Zuzana Přidalová

Choreografie: Ladislava Košíková

Městské divadlo Brno – Hudební scéna

19 h, délka představení: 2 h 30 minut s přestávkou

Lidová zpěvohra o nejslavnějším ze zbojníků *Malované na skle* je titul českým divákům dobře známý – lyrická balada o zbojníku Jánošíkovi prošla už většinu českých jevišť. Zlínským se ovšem povedlo ji realizovat nebývale svěžím způsobem – díky vynalézavým choreografiím, mimořádnému nasazení celého souboru a dovedné práci s hudební složkou. Kombinuje se zde nahrávka s živým muzicírováním herců. Jánošík se výtečně doprovází na elektrickou kytaru, kromě převažujícího folklórně rockového ladění jsou

některé písně nápaditě aranžovány jako blues či reggae... Korunou představení je Janík Tomáše Davida – přidržený rockový komediant, který si s velkým gustem hraje na proslulého zbojníka (za tuto roli byl nominován na muzikálovou Cenu Thálie za minulý rok).

Díky myšlenkově a režijně koncentrovanému tvaru nepřestává být Malované na skle divadelní inscenací, byť se místy může zdát, že to, co divák na jevišti sleduje, nemá daleko ke koncertu. Ostatně nevelký podíl mluveného slova a velký počet hudebních čísel činí z kusu fakticky zpěvohru (tak dílo označil sám Ernest Bryll), do níž se zlínský soubor opřel s vervou a invencí. Ta se týká zejména aranží, v nichž povšechný muzikálový

zvuk ustoupil rocku a prvkům lidové hudby (cimbál, housle, elektrické kytary). Vedle rokenrolu tu má své místo i folkrock, irská muzika, reggae či lahodné blues; účinek písní umocňuje často jejich živý doprovod. Dojem koncertu posilují ovšem i detaily jako představování muzikantů, ale i energie, jež z hudebníků a herců v jednom na jevišti místy doslova tryská. (...) Tomáš David v roli Janíka soustředil to, co jsme za nedlouhou dobu jeho zlínského angažmá už porůznu viděli a slyšeli: muzikálnost, zdrsňelý zpěv, herecký talent se smyslem pro charakterní, hrdinské i komickou nadsázkou vybavené role. Korunuje tak kolektivní dílo, jež strhává a živě oslovuje divákův rozum i cit. ■

Marcel Sladkowski, MF Dnes

28. 5.

Národní divadlo Brno:

Epos o Gilgamešovi / Dido a Aeneas

Janáčkovo divadlo

19 h, délka představení: 2 h s přestávkou

Autoři: Bohuslav Martinů, Henry Purcell

Režie: Jiří Heřman

Hudební nastudování: Marko Ivanović, Václav Luks

Dramaturgie: Patricie Částková

Obsazení: Jiří Brückler j. h., Ondřej Mráz, Aleš Voráček j. h.,

Kateřina Kněžíková, Veronika Hajnová Fialová, Eva Štěrbová j. h.,

Martina Králíková, Karol Bartosiński, Aleš Vráček j. h.

Scéna: Dragan Stojčevski

Kostýmy: Alexandra Grusková

Choreografie: Jan Kodet

Sbormistr: Pavel Koňárek

Člověk miluje, protože miluje

Jsou mýty, které prochází napříč kulturami a ani s přibývajícím staletím neztrácí nic ze své aktuálnosti. Mýty, které se zabývají základními otázkami lidské existence, a ty, jež vypráví velké milostné příběhy.

Mezi ty první patří babylonský *Epos o Gilgamešovi*, považovaný za nejstarší slovesnou památku světové kultury. Právě tento příběh nelitostného vládce Uruku Gilgameše, jeho přátelství k přírodnímu muži Enkiduovi a jejich filozofický dialog o pozemském a posmrtném životě se stal inspirací k jednomu z vrcholných děl Bohuslava Martinů. Skladatel byl eposem z počátku babylonských dějin zaujat natolik, že vlastní práci na oratoriu započal teprve po několikaletém pronikání do jeho filozofické podstaty. Jeho zpracování slovesné předlohy je vskutku jedinečné, moderní a monumentální.

Mezi velké milostné příběhy, které inspirovaly nespočet uměleckých děl, patří i tragická láska kartaginské královny Dido k trojskému hrdinovi Aeneovi. Námět vycházející z Vergiliovy 4. knihy eposu *Aeneis* se stal předlohou k více než stovce operních zpracování, z nichž některá náleží k přelomovým dílům operní literatury. Takovým je i opera velkého skladatele anglického baroka Henryho Purcella, který díky svému umění zachytit v hudbě ty nejjemnější nuance lidských emocí vdechl nešťastné Dido nesmrtelnost.

Slovo režiséra

Již dlouhou dobu jsem uvažoval o scénické podobě těchto dvou děl. Čím více se jimi zabývám, tím více odkrývám jejich společné téma samoty. Oba příběhy budou vycházet ze vzpomínky opuštěných postav – Gilgameše, který ztrácí svého nejbližšího přítele, a Belindy, jejíž milovaná sestra umírá. ■

Jiří Heřman, opera NdB

Činoherní klub:

Bratři Karamazovi

Mahenovo divadlo

20 h, délka představení: 3 h s přestávkou

Polyfonní romány F. M. Dostojevského, v nichž má každá postava svou pravdu, neustále vybízejí k inscenování. *Bratři Karamazovi* patří k nejčastěji adaptovaným a uváděným dílům – zejména v poválečném období se v Čechách objevila dlouhá řada provedení, mezi nimiž zaujímá čestné místo dramatičtější a inscenace Evalda Schorma v Divadle Na zábradlí (1979). Inscenace režiséra Martina Čičváka, kterou vytvořil v Činoherním klubu, představuje nejnovější odvážnou interpretaci tohoto proslulého díla světové literatury.

Zaujme také hereckými výkony. Juraj Kukura získal za roli Fjodora Karamazova ocenění Herecký výkon sezony v anketě Divadelních novin a byl nominován na nejlepší mužský herecký výkon v Cenách divadelní kritiky 2015.

Inscenace nerozřeší, zda je, či není Bůh, provokuje však věčné, dnes velmi aktuální trnutí nad otázkou, proč cesta k Bohu nebo Nebohu musí být lemována mrtvolami. Běsi individuální duše a běsi mocenských dějů se v současném světě prolínají. Hrůzy rozpoutává zase jen člověk, který to nemá v duši v pořádku. A nejde jen o duši, Boha a podobné vzletnosti. I u Karamazových se v pozadí všeho dění skrývá svazek bankovek.

Marie Zdeňková, Divadelní noviny

Autoři: Fjodor Michailovič Dostojevskij, Evald Schorm

Režie: Martin Čičvák

Dramaturgie: Martin Kubran

Hrají: Juraj Kukura, Martin Finger, Michal Čapka,

Honza Hájek, Matěj Dadák, Gabriela Míčová, Natália Puklušová, Ivana Uhlířová

Scéna: Hans Hoffer

Kostýmy: Mária Havran

Hudba: Ivan Acher

Dramaturgické vyznání

Ona známá motanice světonázorové a náboženské veteše je na Dostojevského díle to nejvíc vzrušující a zase jednou nejaktuálnější. My Evropané opět prožíváme schizma jako otevřenou mokvající ránu. Rozkol mezi východem a západem, mezi euroatlantickou civilizací rozumu, liberalismu, demokracie a přítomnosti a euroasijskou kulturou zbožné víry, víry v autoritu a v mystickou předurčenost.

Právě pro tuto jejich aktuálnost stojí za to Dostojevského díla na jevišti i dnes stále znovu přivádět.

Martin Kubran, činohra NdB

Seznamte se...

Martin Čičvák (1975)

Vystudoval obor činoherní režie na JAMU v Brně. Studoval také na britské Dartington College of Arts, kde inscenoval Genetovy *Služky* a Strindbergovu *Slečnu Julii*. Během studií zároveň hostoval v Národním divadle Brno a v brněnském Divadle v 7 a půl. Inscenace Bernhardova *Immanuela Kanta* v Národním divadle Brno mu v roce 2000 vynesla Cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku. Od roku 2001 je kmenovým režisérem pražského Činoherního klubu, kde inscenoval mimo jiné Büchnerova *Vojčka*, Suchovo-Kobylinův *Proces*, Molièrova *Misanropa* a *Amfityryona*, Feydeauova *Dámského krejčího*, Albeho hru *Koza aneb Kdo je Sylvie?* (nominace na slovenskou divadelní cenu DOSKY 2004 za nejlepší režii), Čechovova *Ivanova*, Vinterbergovu *Rodinnou slavnost*, hru Mariny Carr *U kočičí bažiny*, Mittererovo *Moje strašidlo* aj. I přesto, že je kmenovým režisérem komorního Činoherního klubu, síla jeho režie spočívá především ve velkých plátnech s důrazem na aktuální posuny klasiky. Pravidelně působí na dalších českých a slovenských scénách, v bratislavském Divadle Aréna, v činohře Slovenského národního divadla, v činohře i opeře ND, v Národním divadle Brno nebo v Divadle na Vinohradech. ■

28.5.

Národní divadlo Brno:

Vévodkyně a kuchařka

Reduta, Mozartův sál

21.30h, délka představení: 1h 50 minut bez přestávky

Autoři: Ladislav Fuks, Viktorie Knotková

Režie: Kamila Polívková

Dramaturgie: Martin Kubran

Hrají: Vladimír Javorský j. h., Eva Novotná, studenti herectví JAMU

Scéna: Michal Pěchouček

Kostýmy: Zuzana Formánková

Hudba: Ivan Acher

Zpěvačka: Vanda Šípová / Jana Tajovská Krajčovičová

Harfenistka: Pavla Kopecká / Yi Yun Loei

Večerní degustační menu připravuje pro diváky restaurace Koishi

autobiografickou travestií, ve které se autor „převléká“ do postavy vévodkyně a více či méně bizarní převleky propůjčuje také svým přátelům a soupeřům.

Právě tento divadelní prvek vedl autorku scénáře Viktorii Knotkovou k adaptaci secesně přebujelé struktury románu do intimních rozhovorů mezi hlavní postavou a hosty/diváky, kteří jsou přítomni otevření zrcadlového sálu vévodkynina hotelu – tzv. Spectakula, symbolu snu o věčnosti a dokonalosti.

Speciálně pro nádherný prostor Mozartova sálu, jednu ze scén Národního divadla Brno, připravila režisérka a výtvarnice Kamila Polívková se svým tvůrčím týmem divadelně-gastronomický večer na motivy románu Ladislava Fukse.

Ten své poslední rozsáhlé prozaické dílo *Vévodkyně a kuchařka* dopsal v roce 1983. V příběhu podivné vídeňské šlechtičny, odehrávajícím se na konci 19. století, rozvíjí románovou metaforu ohlašujícího se zániku životního stylu, který i během soumraku své existence září třpytem nashromážděného bohatství tradic, kultivovanosti a krásy. Jedná se zároveň o metaforu nevyhnutelné pomíjivosti a smrti, již propadá a již se podvědomě bojí každý jednotlivec i každá kulturní epocha. Současně je román i zvláštní

Polívková při použití minima rekvizit dokázala využít a do své inscenace naplno zapracovat nejen ono jídlo, ale i génia loci historického prostoru. Vytvořila obrazově velmi čistou podívanou, která svoji opulentnost těží z herectví, hudby a svícení a vlastně velmi neokázale pracuje s hlavními motivy prózy a dokáže je i traktovat. Gastronomický degustační zážitek tak nepřebil to základní sdělení inscenace: každá generace jednou půjde ze scény a bude cítit, že s ní nenávratně odchází něco zcela originálního.

Luboš Mareček, Český rozhlas 3, Vltava

Dramaturgické vyznání

Nestává se často, aby se dramaturg z důvodu omezené kapacity míst v sále a obrovského diváckého zájmu za celou sezonu nedostal na inscenaci, která vznikla na jeho domácí scéně. V případě *Vévodkyně a kuchařky* se mi to stalo. Nápad uvést ještě i zvláštní festivalovou reprízu této „divadelní události“, postavené na exkluzivní textové předloze, vybrané krmi z přední české restaurace Koishi a strhujících hereckých výkonech, mě proto nadchl. Lístek a „stravenku“ v jednom už mám. Jak jste na tom vy? ■

Martin Sládeček, činohra NdB

29.5.

neděle

Divadlo Alfa

str. 19 **Pohádky ovčí babičky**

10 h Divadlo Radost

Pět příběhů o jednom beránkovi, který je chytřejší než tři vlci dohromady! Dobrodružství ztvárněné nejrůznějšími typy šitých loutek a herci v maskách.

Minor

str. 19 **Perníková chaloupka**

14.30 h Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

Hororový příběh, který každý zná. Co to leze Mařence po zádech? A proč v chlívku stále kape ten zpropadený kohoutek? Poslouchej údery sekerou!

t,arsenaal mechelen & Platform 0090 (Belgie)

str. 20 **Kamion /Kamyon/**

15 h a 18 h náměstí Svobody (kamion)

Inscenace, díky níž diváci projedou kamionem celou Evropu! Malá holčička vypráví o svém „výletu“ do země zaslíbené.

She She Pop (Německo)

str. 22 **Šuplíky /Schublade/**

17 h HaDivadlo

Velmi vtipná a osobní scénická analýza toho, kdo jsme, kým jsme byli a jak jsme se stali tím, kým jsme dnes, a co všechno za tím stojí.

Městské divadlo Kladno

str. 20 **Přízraky**

19 h Divadlo Husa na provázku

Noc je nejtemnější před úsvitem... Osamělý dům rodu Alvingů skrývá nákazu. Společnost pokrytectví a maloměstské přetvářky dusí každý záchránlivý radost z života.

Slovenské národní divadlo (Slovensko)

str. 25 **Ilúzie**

19 h Mahenovo divadlo

Hořkosměšné komorní drama snažící se rozlousknout oříšek, v němž se skrývá intimní vesmír dvou manželských párů.

Divadlo Petra Bezruče

str. 24 **Petrolejové lampy**

19 h Reduta

Strhující příběh šířavé touhy na straně jedné – a snad ještě šířavějšího strachu na té druhé. Aneb čím se od sebe liší brněnské a ostravské *Petrolejové lampy*?

Masopust

str. 24 **O hezkých věcech, které zažíváme**

19.30 h Divadlo U stolu

Inscenace s podtitulem „Padesát odstínů dobra“. Dopřejme si tolik odstínů dobra, kolik jen uneseme!

Maxim Gorki Theater (Německo)

str. 23 **Mrzutí /Die Ungehaltenen/**

20 h Divadlo na Orlí

Inscenace na půdorysu roadmovie velmi citlivě otevírá aktuální téma domova. Co je to domov, co ho tvoří a kde je možné být doma?

29.5.

Divadlo Alfa:

Pohádky ovčí babičky

Inscenace je určena
divákům mladším 4 let

Divadlo Radost

10 h, délka představení: 50 minut bez přestávky

Pět příběhů o jednom beránkovi, který je chytřejší než tři vlci dohromady!

Asi jen málokdo se nikdy nesetkal s *Pohádkami ovčí babičky*, ať už v původní televizní, či později i knižní podobě. Není divu, vždyť tento cyklus byl vůbec prvním kresleným večerníkovským seriálem, a zároveň i prvním, jehož vypravěčkou byla nenapodobitelná a okouzující Jiřina Bohdalová. Vznikl v roce 1966 v režii Václava Bedřicha, který spolu s animátory rozhybal černobílé kresby Bohumila Šišky. Zanedlouho mu tedy bude 50 let! Vysílal se o rok později (tehdy byl Večerníček na programu jen 3× týdně).

Inscenace přivádí na scénu pět veselých, dojemných, ale i napínavých příběhů beránka a jeho ovečky, na něž si trvale brousí zuby trojice vlků. Samozřejmě marně!

Autoři: Dagmar Spanlangová, Pavel Sýkora, Pavel Vašíček
Režie: Tomáš Dvořák
Dramaturgie: Pavel Vašíček
Výprava: Ivan Nesveda, Dana Raunerová j. h.
Hrají: Milan Hajn nebo Petr Vydareny, Bob Holý, Martin Bartůšek, Marie Mrázková, Radka Mašková, Martina Hartmannová
Hudba: Michal Vaniš j. h.

Inspirací byly tvůrcům pohádky *O chytřém beránkovi*, *O tom, proč se usmívá měsíček*, *Jak vlci vykopali sami sobě jámu*, *Beránek a falešní beránci* a *O tom velkém vlčím vystřelení*.

Všechny příběhy jsou inscenovány s přispěním nejrozumnějších typů šitých loutek a herců v maskách.

Inscenace získala Cenu Vojty Šálka (Cenu diváků) na přehlídce Dítě v Dlouhé 2015. ■

Minor:

Perníková chaloupka

Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

14.30 h, délka představení: 1 h bez přestávky

Koncertní inscenace převypráví známý příběh prostřednictvím rockovo-folklórně laděné hudby a zpěvu se značnou dávkou nadsázky a napětí. Prostřednictvím minimálních scénických prostředků je známý příběh přehledně vybudován tak, že zaujme i nejmladšího diváka a nebude nudit ani rodiče, zvláště ty, jejichž srdce bije v rockovém rytmu. Klasická pohádka je jen mírně doplněná hereckými akcemi, používá jednoduché kostýmy a minimální akce, hlavní roli zde mají především hudební nástroje, jde o výborný příklad moderního divadla pro děti.

Divadlo Minor navazuje na dlouholetou tradici, která začala v roce 1950 pod hlavičkou Ústředního loutkového divadla. Od té doby prošla scéna značnou proměnou a od roku 1998 působí v nové budově ve Vodičkově ulici, kde pod vedením ředitele Zdenka Pe-

Autoři: Tomáš Jarkovský, Jakub Vašíček

Režie: Jakub Vašíček

Dramaturgie: Tomáš Jarkovský

Hrají: Anna Bubníková, Monika Načeva, Ondřej Bauer, Jan Hrovatitsch, Dalibor Mucha, Lubomír Nohavica, Petr Stach, Pavol Smolárik, Tomáš Vychytil, Miroslav Dlouhý, Stanislav Rouš, Petr Hádr

Kostýmy: Tereza Venclová

Hudba: Dalibor Mucha, Luboš Nohavica a Tomáš Vychytil

cháčka vytvořila osobitou poetiku divadla (nejen pro děti). Na postu režisérů se zde nesmazatelně zapsali především Jan Jirků, bratři Formanovi, Jiří Adámek, David Drábek, Apolena Novotná, Petr Vodička a další. Divadlo získalo řadu ocenění na domácích i zahraničních festivalech.

Pokud děti čekají okouzující domeček z perníku zdobený vším možným, budou zklamané. Jestli však naopak rádi rozvíjí svou představivost jen z náznaků a uvítají na scéně místo zlé Ježibaby rozverného zpívajícího pana Ježibabu, nebudou chtít z divadla pryč. ■

Tereza Pavelcová, informuji.cz

29.5.

Městské divadlo Kladno:

Přízraky

Divadlo Husa na provázku

19 h, délka představení: 2 h 30 minut s přestávkou

Autor: Henrik Ibsen

Režie: Jan Frič

Dramaturgie: Lenka Koliňová Havlíková

Hrají: Alena Štréblová, Eva Josefíková, Miloslav König, Hynek Chmelař, Tomáš Petřík

Scéna a kostýmy: Jana Hauskrechtová

Noc je nejtemnější před úsvitem... Osamělý dům rodu Alvingů skrývá nákazu. Společnost plná pokrytectví a maloměstské přetvářky dusí každý záchráně radosti ze života. Paní Alvingová marně zápasí s přízraky minulosti, které vyvstávají ze zdí a ubíjejí přítomnost. Přichází její syn Oswald odvrátit temnotu, anebo je neodvolatelně zasažen hříchy svého otce? Ibsenovo severské drama s antickými rozměry se po čtvrtstoletí vrátilo na české jeviště v režii Jana Friče a ve skvělé formě.

Jan Frič se do Ibsena pustil zostra, nesnažil se však hru úplně rozkutat nebo popít její smysl; spíš vybírá motivy a předvádí je v karirovaně nadsazené, vypouklé podobě. Z víceméně realistické společenskokritické hry se tak stává expresionisticky přepjatá, místy až hororová podívaná. Samozřejmě se spoustou ironie a pošklebků všeho druhu, jádro však zůstává téměř nedotčeno... Na Kladně se povedlo oživit známou klasiku silnou, nikoli však svévolnou interpretací.

Vladimír Mikulka, Lidové noviny

Dramaturgické vyznání

Považuji za důležité, že jsme se jako dramaturgové Divadelního světa Brno rozhodli podpořit Městské divadlo Kladno a jeho odejitého uměleckého šéfa Daniela Příbyla. V době jeho působení vznikly na scéně divadla výjimečné inscenace předních mladých tvůrců, a přestože bylo byrokratickými postupy jeho další fungování zaraženo, zanechal se svými kolegy na českých jevištích

nezanedbatelnou stopu. A protože divadlo je věc pomíjivá, na rozdíl od zvláště úředníků a lhostejnosti průměrných, mám radost, že budou moci brněnští diváci sami posoudit umělecké kvality kladenských inscenací, než zmizí v propadlišti dějin. Divákům přeji silný zážitek a umělecké obci vytrvalost a sílu ve snaze prosazovat své vize navzdory nesnázím. ■

Simona Petrů, Divadlo Husa na provázku

0 třech letech tvrdé práce a fachidiocii papalášů

Rozhovor s Danielem Příbylem, bývalým uměleckým šéfem a dramaturgem Městského divadla Kladno

Martin Sládeček

Jako umělecký šéf a zároveň dramaturg jste v Kladně velmi úspěšně působil od začátku roku 2013 do listopadu 2015. Jak na čas tam strávený vzpomínáte?

Byly to tři roky namáhavé práce, která se našťástí zúročovala. Když jsem do Kladna nastupoval, předložil jsem čtyřletou koncepci, ten poslední, čtvrtý rok, v němž měla společná práce kulminovat, už nám byl odepřen. Původně roční rekonstrukce budovy divadla se protahovala a za celé tři roky nebyla dokončena, tudíž jsme pracovali v těžkých podmínkách, v třísměnném provozu, sedm dní v týdnu, v malém sálku pro loutkové divadlo. Přesto jsme každou sezonu uvedli šest až sedm premiér. Umělecký rozvoj divadla byl možný jen díky nebývalé trpělivosti a houževnatosti hereckého souboru. Akcelerující energie ansámblu, jeho souhra, umělecká odvaha, ochota porozumět rukopisu náročných režisérských osobností a nakonec i pevný morální postoj v krizové situaci ve mně stále rezonuje a zanechává silný dojem.

Které inscenace z té doby považujete zpětně za zvlášť zásadní?

Koncipovali jsme dramaturgický plán tak, aby každá nová inscenace představovala pro soubor v nějakém směru riziko. Je mi z duše protivné samožerné divadlo, které zkouší nové „provozní“ inscenace jen proto, aby mělo co hrát. Zásadní tedy pro mě byly všechny inscenace, i ty méně vydařené, neboť vím, že jim předcházela hlubší dramaturgická úvaha a důkladné zkoušení, při němž se soubor něco nového dozvěděl a naučil.

Je něco, co spojuje všechny tři inscenace Městského divadla Kladno, hostující letos na festivalu Divadelní svět Brno (*Brémská svoboda*, *Otec / Matka*, *Přízraky*)?

Naše dramaturgie měla ambici souznít s místem, ve kterém byla realizována. Kladno bylo téměř celé 20. století dělnickým městem, byl to svět proletářský, na jedné straně ohraňčený hutěmi, na straně druhé doly. Když v 90. letech zkrachovala Poldovka a doly byly zavřeny, prožilo město ekonomickou i společenskou recesi, stalo se pražskou noclehárnou a vzpamatovalo se z toho teprve nedávno. Už se ale neresuscituje dělnické město, Kladno chce být centrem služeb, spor-

tu, vědy... Nazval jsem si to jako sen o střední třídě a snažil se promítnout tento dojem i do dramaturgie, která nechávala stranou módní příběhy o nezaměstnaných manažerech nebo klasická dramata 17. a 18. století. Naopak nás zajímala témata rodinná, intimní, cesty vzhůru a pády na dno, rozpory společenské morálky... To dobře dokládají *Přízraky*, *Brémská svoboda* i *Otec / Matka*. Ale jak už jsem uvedl, některé podstatné tituly, které měly tyto úvahy divadelně rozvést, zůstaly nerealizované, například Zolův *Zabiják* v režii Jana Friče nebo adaptace Havlíčkova románu *Neviditelný* v režii Lukáše Brutovského.

Za jakých okolností jste ze svého kladenského působiště odešel?

Jednoho listopadového odpoledne, bylo to v úterý, jsem se zúčastnil schůzky s kladenským primátorem, na které jsem se dozvěděl, že ani osmý termín otevření historické budovy divadla neplatí a že rozezkoušená inscenace režiséra Gombára, jakož i dramaturgický plán na zbytek sezony jsou v ohrožení. Dost mě ten nedostatek empatie vůči divadlu udivil, navíc jsem nenalezl zastání ani u ředitelky divadla, ba naopak. O den později

jsem byl písemným příkazem zbaven šéfovských kompetencí a ve čtvrtek už mi bylo doporučeno, abych z divadla odešel. Celé to tedy trvalo tři dny. Pak se asi měsíc necitlivě planýrovalo vše, co jsme tři roky vytvářeli, a v prosinci už mělo divadlo nového uměleckého šéfa, dosazeného protektorátně přímo primátorem. Stoletá kulturní instituce, nejvýznamnější ve městě, se dostala do vazalského vztahu k radnici, neboť překrásnou, nově opravenou historickou budovu divadla si místní konšelé zrekvírovali a Městské divadlo v ní má nadále působit jako rezidenční soubor. Kladenský příběh se stal dalším smutným dokladem fachidiocie a přezíravosti politických papalášů vůči křehkým uměleckým institucím – a též zoufalé servilnosti, která všechnu tu neurvalost umožňuje.

Na čem pracujete nyní?

Donedávna mě zaměstnávala úprava Shakespearova *Macbetha* pro bukureštské Teatrul Bulandra, čímž jsem se mohl vrátit k mé původní specializaci, anglickému renesančnímu dramatu. A vyhlížím další smysluplnou dramaturgickou práci, ovšem té je jak šafránu.

Seznamte se... Daniel Příbyl (1978)

Vystudoval dramaturgii na DAMU na Katedře alternativního a loutkového divadla. Jeho dosavadní dramaturgická činnost zahrnuje projekty nezávislého divadla (v roce 2005 založil Divadlo Letí, které zpočátku i umělecky řídil), praxi ve významném regionálním divadle (Klicperovo divadlo v Hradci Králové), práci pro televizi i film, úkoly badatelské a pedagogické. Od podzimu 2009 působil více než tři roky jako dramaturg Nové scény Národního divadla. Ve své dramaturgické a publikační práci se zaměřuje zejména na klasické evropské drama a také na texty současných světových autorů. Uměleckým šéfem Městského divadla Kladno a Divadla Lampion byl od počátku roku 2013 do listopadu 2015. ■

She She Pop (Německo):

Šuplíky /Schubladen/

HaDivadlo

17h, délka představení: 2h bez přestávky

Vytvořili a hrají: Sebastian Bark, Johanna Freiburg, Barbara Gronau, Annett Gröschner, Fanni Halmburger, Alexandra Lachmann, Katharina Lorenz, Lisa Lucassen, Mieke Matzke, Peggy Mädler, Ilia Papatheodorou, Wenke Seemann, Berit Stumpf, Nina Tecklenburg
Scéna: Sandra Fox
Kostýmy: Lea Sovso

Pod poněkud dadaisticky znějícím názvem She She Pop se ukrývá, až na jednu výjimku, ženská performerská skupina, kterou na konci devadesátých let založily absolventky aplikované divadelní vědy v německém Gießen. Svým rešeršním projektem s názvem Šuplíky (Schubladen) nadchly v roce 2012 německou kulturní veřejnost a nepochybně osloví i českého diváka.

Více než dvacet let po sjednocení Německa se tři performerky původem ze Západního Německa setkávají se třemi kolegyněmi z Východního Německa. V párech si mají navzájem položit tyto otázky: Kdo jsi? Jak jsi se stala ženou, která právě teď sedí naproti mně? Kladením otázek ale vše teprve začíná. Rozbíhá se dobrodružná výprava po stopách vlastní identity. Postupně se zjišťuje, že není ani tolik důležité, k jakým odpovědím a definicím vlastní identity se dopěje, ale naopak velmi podstatnou se jeví samotná cesta a jednotlivé „objekty“, na které se narazí. Všechny zúčastněné se svého

úkolu zhostí s vervou a odhodláním. Lustruje se osobní archiv, cituje se z vlastních pubertálních deníků, knížek, slohových prací, oblíbených písní. Zkrátka vysypávají se staré šuplíky z dětství a dospívání. Z šuplíků se ale také sypou klišé: „V sauně člověk ženy ze Západu pozná velmi snadno – jsou oholené a popíjejí prosecco. Kdežto ženy z Východu vůbec nejsou oholené a dopřávají si vodku!“ Zaznívají také půvabně absurdní fámy a pověry, jako že když se vykřikne „Balt!“, ženy z Východu se začnou svlékat. Toto všechno zahrnuje názorová i životopisná polyfonie, která ve výsledku vytváří mnohovrstevnatý obraz a ukazuje, jak zdánlivě obyčejné věci mohou hrát zásadní roli při vytváření naší osobnosti, názorů a životních postojů.

Šuplíky nejsou žádný jednoduchý spotřební projekt o Východu a Západu, ale naopak je to asociativní rešerše o podmíněných mechanismech, které z nás učinily to, čím jsme. Je to zábavný večer s dlouhodobým a hlubokým působením. ■

Tom Mustoph, taz Berlin

29.5.

Maxim Gorki Theater (Německo):

Mrzutí /Die Ungehaltenen/

Divadlo na Orlí

20h, délka představení: 1h 20 minut bez přestávky

Autoři: Deniz Utlü, Necati Öziri, Hakan Savaş Mican

Režie: Hakan Savaş Mican

Dramaturgie: Necati Öziri

Hrají: Mehmet Ateşçi, Elmira Bahrami, Volkan Türeli, Mehmet Yilmaz

Scéna a kostýmy: Sylvia Rieger

Hudba: Vokan T.

Video: Benjamin Krieg

Inscenace je velmi sugestivní osobní výpověď mladého muže, který trpí závažnou chorobou – migrací. Jenže tato „choroba“ nepostihla jen samotného Elyase, ale bojují s ní stovky tisíc mladých mužů a žen. Micanova inscenace je výpověď celé jedné generace. Hlavní hrdina rozpřádá zauzlované nitky vlastní duše a rozmrzelého životního pocitu, který je generován především absencí opory. Opony v rodině i ve společnosti. A tak, aby Elyas našel svou kotvu, své vlastní pevné Já, vydává se na cestu, která vede z Berlína přes Istanbul až k Černému moři.

Je to road trip, který pulzuje údernými popisy a jiskří obrazivostí. Scénický tvar je fascinující svou jednoduchostí, která se ale nevylučuje s poutavostí a křehkostí. Střídají se atmosféry, vyhrčené city kontrastují se sebeironií. Nezbytným prvkem inscenace je i osobitá živá hudba, která dokáže hlavního hrdinu přenášet z jednoho místa na druhé a lehce putovat mezi kontinenty.

Inscenace *Mrzutí* sice otevírá zapomenutý archiv neoficiálních dějin, dějin migrace, ale zároveň je to svébytný tvar, za nímž stojí osobní ručitelství všech zúčastněných. *Mrzutí* jsou tak výsostným uměleckým i lidským zážitkem, velice aktuální „zpověď dítěte svého věku“.

Otázka, do jaké míry je Elyasův případ reprezentativní nebo exemplární, vůbec nepřichází do úvahy. Skutečností je, že migrace s sebou může přinášet masivní existenciální problémy, a to Hakan Savaş Mican zcela uvěřitelně představil, lehce a bez zbytečného bédování.

Steffen Kassel, Pegewitz.com

Dramaturgické vyznání

Jako pověstná červená nit se celým festivalem DSB vine téma navýsost aktuální. Téma, které podle všeho i mnohým v české kotlině nedává spát – migrace. Toto téma se objevilo už v minulém ročníku díky inscenaci *Vzpouza (Aufstand)* berlínského Maxim Gorki Theater. A mě velmi těší, že tato progresivní berlínská scéna přijala opět pozvání – tentokrát s inscenací *Mrzutí (Die Ungehaltenen)*. ■

Dagmar Radová, HaDivadlo

Masopust:

O hezkých věcech, které zažíváme (aneb Padesát odstínů dobra)

Divadlo U stolu

19.30 h, délka představení: 1h 30 minut bez přestávky

Autor: Jan Frič
Režie: Jan Frič
Dramaturgie: Tereza Marečková
Hrají: Tomáš Dianiška, Richard Fiala,
Radovan Klučka, Jiří Panzner
a Lukáš Příkazký
Scéna a kostýmy: Pavla Kamanová
Hudba: Jakub Kudláč

„Dobrotou člověk nikdy ničeho nepokazí, kdežto sebemenší zrnko smutku, puštěné v čistou studánku srdce, všecku vodu zasmuší – a nač?“

Sociálně angažované pásmo *O hezkých věcech, které zažíváme* navazuje na ohledávání hranic divadla, které Jan Frič započal v inscenaci *Anděl mezi námi*. Divadlo je pro

herce společnosti Masopust především místo setkávání. Setkávání a sdílení... Bez masek a šminek jen tak prostě být s těmi, které máme rádi. Při vši citové vyprahlosti a odcizení dnešního světa je tu ještě ostrůvek blízkosti a něhy, kde můžeme beze strachu odložit své starosti a ponořit se do nejvyšší dobroty, kterou je vzájemnost a dobré slovo

šeptané od srdce. Dopřejme si tolik odstínů dobra, kolik jen uneseme! V intimním prostoru sklepní scény Divadla U stolu je k tomu ta nejlepší příležitost.

Režijního a autorského vedení inscenace se ujal Jan Frič. Textové inspirace zahrnují básně Jakuba Demla, Lao'c nebo úryvky ze *Zlaté knihy Receptáře*. Herecky a částečně i autorsky se na inscenaci podílejí Tomáš Dianiška, Richard Fiala, Radovan Klučka, Jiří Panzner a Lukáš Příkazký.

Jak naznačuje podtitul Padesát odstínů dobra, představení celou dobu vlastně hledá způsob, jímž si můžeme říct, že se máme rádi, tak, aby nám to nebylo trapné. Výsledkem je překvapivé dosažení ideální rovnováhy, která dovoluje mluvit o lásce k lidem i obyčejným malým-velkým životním prožitkům s patosem, který je okamžitě shazován, a poté opět rychle znovu nastavován. Pocitu trapnosti jsme vystaveni příliš dlouho, a tak zákonitě mizí, což nás osvobozuje. ■

Kateřina Nechvílová, literarky.cz

Divadlo Petra Bezruče:

Petrolejové lampy

Reduta

19 h, délka představení: 2 h 30 minut s přestávkou

Román *Petrolejové lampy* proslavil vynikající stejnojmenný film scénaristy a režiséra Juraje Herze z roku 1971. Autory jevištní dramaturgie, kterou se režisér Martin Františák rozhodl v Ostravě použít, jsou Martin Velíšek a Ivan Rajmont.

Hlavní hrdinka, maloměstská dívka Štěpka, touží po lásce. Není už nejmladší a není to zrovna krasavice. Bratranec Pavel, její dávná dětská láska, se vrací z vojny. Rodinný statek upadá a bratr to Pavlovi vyčítá. Pavel žádá Štěpku o ruku. Bude to sňatek z lásky, z rozumu, nebo jen pro peníze? Čekají po svatbě Štěpku rozkoše lásky, kupa dětí a šťastný rodinný život? Pavel, milovník všech slastí, které život nabízí, si z vojny nepřivezl pouze vzpomínky...

Kritikou oceňovanou (druhá nejlepší inscenace roku 2014 v anketě Divadelních novin, Cena Thálie pro činoherce do 33 let pro Lukáše Melníka ad.) a ostravskými diváky

Autoři: Jaroslav Havlíček, Martin Velíšek, Ivan Rajmont
Režie: Martin Františák
Dramaturgie: Daniela Jirmanová
Hrají: Sylvie Krupanská, Norbert Lichý, Kateřina Krejčí, Karel Čepel, Dušan Urban, Lukáš Melník, Michal Sedláček, Marcela Čapková, Ondřej Brett, Markéta Haroková, Stanislav Šárský, Pavla Gajdošíková, Vojtěch Říha, Jiří Müller, Lucie Mohylová / Emma Kočířová
Scéna a kostýmy: Marek Cpin
Hudba: Nikos Engonidis

oblíbenou inscenaci v režii současného uměleckého šéfa činohry NdB nyní budete moci zhlédnout i v Brně!

Inscenátoři nový titul avizují jako „paralyzující thriller“. Po premiéře je jasné, že inscenace nabízí skvělý divácký zážitek a životní role oběma hlavním protagonistům, Sylvii Krupanské a Lukáši Melníkovi, kteří odvádějí mistrovské výkony. ■

Martin Jiroušek, Ostravan.cz

Slovenské národné divadlo (Slovensko):

29.5.

Ilúzie

Mahenovo divadlo

19h, dĺžka predstavení: 1h 30 minút bez prestávky

Autor: Ivan Vryypajev

Režie: Eduard Kudláč

Dramaturgie: Darina Abrahámová

Hrají: Zuzana Kocúriková, Božidara Turzonovová, Martin Huba, Dušan Jamrich

Scéna a kostýmy: Eva Kudláčová Rácová

Hudba: Martin Burlas

Dramatik, herec, divadelní a filmový režisér, jeden z nejvýraznějších a nejzajímavějších zjevů na současné ruské i mezinárodní scéně Ivan Vryypajev nabízí další ze svých skvělých her. Tentokrát se ve svém hořkosměšném komorním dramatu *Ilúzie* snaží rozlousknout oříšek, v němž se skrývá intimní vesmír dvou manželských párů. Na sklonku života bilancují, komentují, zpovídají se jeden druhému a najevo vychází nejedno překvapení... Vynořuje se nejedna otázka: má láska smysl, jen pokud je oboustranná? Je opakem iluze lež, nebo pravda? Co vlastně představuje esenci našich reálných životů a vztahů? Prožité, chtěné, obětované nebo ukryté v duši jako tajemství pravého poznání a promeškaných příležitostí? Potřebujeme pevný bod v chaosu proměnlivosti a hodnotových nejistot? Ironie střídá dramatické výpovědi, dynamický sled adresných monologů osvětluje věcnost originálního vyprávění a příběhů, které jsou nahlíženy z různých úhlů pohledu. Autentické, hluboké a bystré mapování životních vzletů a pádů před opuštěním Mléčné dráhy...

Jedinečný pokus o definici nedefinovatelných vzorců osudů je fantastickou příležitostí pro skvělé herce a otevřené, vnímavé diváky.

V hlavních rolích se představí přední herci Slovenského národního divadla – Zuzana Kocúriková, Božidara Turzonovová, Martin Huba a Dušan Jamrich.

Ibaže z úst milovanej a naoko vernej Margaret sa divák dozvie, že svojmu manželovi Albertovi bola neverná. Dokonca s manželom svojej priateľky Sandry. Aj jej priateľka Sandra na sklonku života odhalí, že od prvej chvíle, ako spoznala priateľa svojho muža Alberta, zafúbila sa do neho. Napokon sa k nevere priznajú aj mužskí účastníci spovedí. I keď ich milostné poblúznenie bolo iba platonické, ich mysle po dlhé roky zamestnávala stále tá istá otázka: „Je skutočná láska iba vtedy láskou, ak je obojstranná?“ ■

Anna Sláviková, bratislavskenoviny.sk

30.5.

pondělí

Divadlo Aréna (Slovensko)

str. 27 **Obeť**

17.30 h Reduta

Originální inscenace razantně kříží žánry kriminálky, psychologického thrilleru a filozofického eseje. Hra plná vášně, temných tužeb a ještě temnějšího humoru.

Divadlo v Dlouhé

str. 28 **S úsměvy idiotů**

19 h Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

Literární kabaret, jehož kostru tvoří písničky dvojice Vodňanský – Skoumal a maso–hořko–vtipné opusy režiséra Jana Borny, který se představí i jako básník.

HaDivadlo

str. 28 **Strýček Váňa**

19.30 h HaDivadlo

Profesor Serebrjakov dovršil svoji práci, odchází na důchod na své venkovské sídlo... Čechovovská klasika v odvážné, až hypnotické interpretaci HaDivadla.

Azadeh Mohammadi (Írán)

str. 27 **Okamžik ticha /A Moment of Silence/**

19.30 h Divadlo na Orlí

Překvapivý příběh, zábavný i napínavý zároveň, který vypráví o osudech Íránců a Íránu po islámské revoluci v roce 1979 očima jedné neobyčejné rodiny.

SNG Drama Ljubljana (Slovinsko)

str. 30 **Faust**

20 h Janáčkovo divadlo

Jeden z nejslavnějších evropských mýtů, legenda o muži, který prodá duši ďáblu.

Rootlessroot (Řecko)

str. 29 **Europium**

20 h Mahenovo divadlo

Fascinující taneční inscenace na motivy skutečné události, která se odehrála po ztroskotání námořní fregaty Méduse. Ačkoliv se lidé chtěli zachránit, nakonec se obrátili proti sobě.

30.5.

Divadlo Aréna:

Obeť

Reduta

17.30h, délka představení: 1h 45 minut bez přestávky

Autor, režie a scéna: David Jařab

Dramaturgie: Martin Kubran

Hrají: Rebeka Poláková, Martin Hronský,

Jana Kovalčíková, Richard Stanke, Lukáš Latinák

Kostýmy: Sylva Zimula Hanáková

Hudba: Petr Haas

Původní divadelní hra renomovaného českého dramatika, divadelníka a filmového režiséra Davida Jařaba, kterou autorsky a režijně připravil pro bratislavské Divadlo Aréna. Jeho originální rukopis razantně kříží žánry krimi, psychologického thrilleru, černé komedie a filozofického eseje. V tomto případě tak, že vzniká mrazivá apoteóza lásky a zrad.

Jařabova ztišená, výtvarně působivá kompozice, inspirovaná Batailleovou esejí *O erotismu*, je herním polem pro vášně, temné touhy a ještě temnější humor protagonistů.

Za inscenaci *Obeť* byl David Jařab nominován na slovenskou cenu divadelní kritiky DOSKY za nejlepší režii, druhou nominaci za nejlepší herecký výkon pak získala Rebeka Poláková.

Temné myšlení a cesta k němu může mít různé podoby. Pro jednoho může být podnětem jen změna počasí, pro druhého válka na Ukrajině a pro třetího menší či větší změna rytmu a způsobu života. Podnětem však může být i chápání života jako marnotratnosti či černé oběti. Překročení míry směrem k němu však není vždy jen v našich rukou. ■

Dagmar Inštorisová, Kultúra.pravda.sk

Azadeh Mohammadi (Írán):

Okamžik ticha /A Moment of Silence/

Divadlo na Orlí

19.30h, délka představení: 2h bez přestávky

Autor: Mohammad Yaghoubi

Režie: Azadeh Mohammadi

Dramaturgie a titulky: Julek Neumann

Hrají: Peter Hosking, Kateřina Veckarová, Julie Gibson, Veronika Bellová, Azadeh Mohammadi, Curt Matthew, Jared Doreck, Nicole Adelman

Scéna: Jan Tereba

Kostýmy: Olga Ermakova

Hudba a sound design: Zuzana Patraková & Payman Abdali

Překvapivý příběh, zábavný i napínavý zároveň, který vypráví o osudech Íránců a Íránu po islámské revoluci v roce 1979 očima jedné neobyčejné rodiny. Vtipná i dramatická Yaghoubiho hra odkrývá životní realitu diktovanou podmínkami, o nichž se v Brně nedozvíte ani z televizních zpráv, ani z politických prohlášení.

Je rok 1998 a autor píše hru o třech sestřích, začínající téměř o dvacet let dříve. Jedna ze sester pravidelně usíná na tři a více let. Probouzí se v momentech, kdy dějinné okolnosti válčují její rodinu. Osobní příběhy postav jsou neoddělitelně spjaty s historickými a politickým událostmi v Íránu po islámské revoluci v roce 1979, kdy se dostává k moci Ajatolláh Chomejní: masová emigrace intelektuálů a umělců, nový řád stanovený muslimskou vládou, írácko-íránská válka probíha-

jící v letech 1980–1989, a v neposlední řadě podivné období „sériových vražd“, trvající deset let od konce této války až do začátku hry, během kterého byli umělci a intelektuálové usilující o změnu ve společnosti různými

prostředky zabíjeni, a to s velkou pravděpodobností lidmi pracujícími pro vládu. To vše můžeme vidět očima obyčejných Íránců, uvízlých v historické smyčce se svými každodenními rodinnými problémy a rituály. ■

Divadlo v Dlouhé:

30. 5.

S úsměvy idiotů

Autoři: Jan Vodňanský, Petr Skoumal, Jan Borna

Režie: Jan Borna, Miroslav Hanuš

Dramaturgie: Ilona Smejkalová

Hrají: Michaela Doležalová, Filip Cíl, Miroslav Hanuš, Čeněk Koliáš,

Veronika Lazorčáková, Jan Meduna, Milan Potoček, Pavel Tesař,

Tomáš Turek, Lenka Veliká, Martin Velický, Pavel Lipták, Tomáš Makovský

Scéna: Jaroslav Milfajt

Kostýmy: Hana Fischerová

Hudba: Petr Skoumal

Hudební aranžmá a nastudování: Milan Potoček

Pohybová spolupráce: Jana Hanušová

Divadlo v Dlouhé a inscenace Jana Borny, to je vždycky záruka špičkové, vkusné a divadelně inteligentní zábavy (viz jejich loňská účast na Divadelním světě s inscenací *O líné babičce*). Po nedávných „poctách“ Josefu Kainarovi a Bohumilu Hrabalovi přišli na přetřes dva klasici moderního českého humoru – Jan Vodňanský a Petr Skoumal. Jejich písně jsou v inscenaci doplněny básněmi

Jana Borny a anonymní poezií nápisů ze zdi činžáků i toaletních kabelek, to vše doprovázeno kresbami Jaroslava Milfajta. Formálně záměrně jednoduchá inscenace evokuje slavné text-appealy 60. let a zúročuje hlavní devízy souboru z Dlouhé – cit pro styl, velkou sebranost a evidentní muzikálnost (většina nástrojů je i tentokrát v rukou hereckého souboru).

Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

19h, délka představení: 2h 10 minut s přestávkou

Že se v Dlouhé dobře hraje i zpívá, je jasná věc a písně V+S jsou nezpochybnitelnou klasikou. Trochu méně jistý bych si byl u Bornoých básní, ale i ty nabízejí řadu velmi silných momentů, obykle napůl žertovných a napůl vážných (díky čemuž vytvořily podstatně rozvernějším písním dobrou protiváhu). Z druhé strany rovnováže napomáhaly drsnější citace lidové tvořivosti na způsob (údajně holešovického) nápisu „Lee Harvey Oswald, kde jsi? Teď, když tě opravdu potřebujeme?!“. (...) První hvězdou večera byl ovšem jednoznačně Miroslav Hanuš, a to i když ponecháme stranou jeho podíl na režii (vedle Jana Borny). S kamennou tváří – vlastně úplně „neherecky“ – vše pečlivě vysvětloval, přesně dávkoval ironii i docela decentní parodické shazování. K čemuž přidal bezchybný timing a rutinérskou jistotu, když bylo potřeba zareagovat na různé nečekané události, ať už na scéně nebo v hledišti. (Marně však nebyly ani jednoduché kresbičky Jaroslava Milfajta, jejichž projekce tvořila celou výpravu.)

V každém případě: večer to byl až nad očekávání příjemný. V Dlouhé mají nejspíš zaděláno na další divácký hit. Odhaduji, a vlastně i doufám, že Úsměvy idiotů mohou oslovit široké publikum, nikoli jen pamětníky a nostalgiky. ■

Vladimír Mikulka, Nadivadlo

HaDivadlo:

Strýček Váňa

Autor: Anton Pavlovič Čechov

Režie: Ivan Buraj

Dramaturgie: Dagmar Radová, Matěj Nytra

Hrají: Cyril Drozda, Lucie Schneiderová j. h., Táňa Malíková, Simona Peková,

Jan Lepšík, Robert Mikluš j. h., Miroslav Kumhala, Marie Ludvíková

Scéna a kostýmy: Jana Boháčková, Lenka Jabůrková

Výběr hudby: Pavel V. Boiko

HaDivadlo

19.30h, délka představení: 2h 30 minut s přestávkou

V domě na ruském venkově se schází společnost. Profesor Serebrjakov dovršil svou práci. Odchází na důchod. Vrací se z města zpět na venkov. Celý život se zabýval uměním. Realismem. A Váňa pracoval celý život pro Serebrjakova. Obětoval se! Teď je čas konečně tomu všemu porozumět. Čas být konečně spolu. Všichni by dům chtěli chápat jako domov, jenomže všichni trpí a každý zoufale hledá ve světě těl a jazyků svou pravdu. I ta však ztrácí na věrohodnosti. Jakákoliv jistota se roztéká. Všechno obaluje cynismus – jazyk ztracených.

V základním gestu úsporná inscenace uměleckého šéfa a kmenového režiséra HaDivadla Ivana Buraje se opírá o precizní a soustředěné herectví a pracuje s fascinující estetikou každodennosti. Staví na kontrastu

monologů a dialogů, jimiž jednotlivé postavy usilují prosadit svou pravdu. *Strýček Váňa* v podání HaDivadla je svěžím, koncentrovaným a aktuálním komentářem k palčivé otázce: Jak být spolu?

Dramaturgické vyznání

V první řadě pro nás tato hra otvírá velice současná témata jako například: vyrovnávání se s nově přichozími, zkoumání vlastních hranic vůči druhým. Ale také zobrazuje prostředí hodnotového zmatení – zdánlivého mezistadia naší společnosti, kdy nové ještě nepřišlo

a staré už není. Pak je tu i naše zoufalá snaha najít v každodennosti smysl a program, přičemž všemu smyslu hrozí, že ho pohltí chaos, letargie nebo cynismus. Na jedné straně je fascinující vypjatá snaha postav aplikovat svoji pravdu, svoje nároky na ostatní. Přičemž se ale paradoxně objevuje obrovská nesoustředěnost vůči nárokům toho druhého.

Zajímá nás zkoumat, jak být na tomto světě spolu. Civilizační problémy se objevují i v našich kuchyních, obývacích... A proto nutně také v hledáčku festivalu Divadelní svět Brno. ■

Dagmar Radová, HaDivadlo

Rootlessroot (Řecko):

Europium

Mahenovo divadlo

20h, délka představení: 1h 20 minut bez přestávky

Europium není jen nestabilní chemický prvek se značkou EU63, je to také název fascinující pohybové inscenace o evropské identitě a její budoucnosti.

Řecko-slovenské duo Linda Kapetanea a Jozef Fruček v ní vprostřed mohutných dřevěných trámů vypráví pravdivý příběh „voru Medúzy“, který se odehrál po ztroskotání francouzské námořní fregaty Méduse. Tato loď se roku 1816 potopila na písčité mělčině u západního pobřeží Afriky kvůli neschopnosti kapitána, dosazeného na svůj post čistě z politických důvodů. Přeživší na voru trpěli hladem, dehydratací a uchýlili se i ke kanibalismu. Ve snaze přežít se obrátili proti sobě navzájem, zabíjeli se a pojídali. Ze 147 lidí zůstalo naživu 15.

Děsivá metafora konce evropské společnosti, anebo jen varovně vztyčený prst? Každopádně strhující podívaná.

Největší zprávou podzimu po OuDance je světová premiéra inscenace Europium uskupení Rootlessroot! Nemůžete-li dorazit na premiéru v Oulu, neměli byste si nechat tento kus ujít na jeho evropském turné.

Jarkko Lehmus, DanceTabs.com

Inscenace vznikla za podpory Onassis Cultural Centre.

Představení je součástí 28. ročníku festivalu TANEC PRAHA 2016 v Brně a bude rovněž v Praze součástí zahajovacího dne hlavního programu.

Koncept a režie: Rootlessroot (Linda Kapetanea, Jozef Fruček)

Dramaturgie: Martin Kubran

Autoři a herci: Manuel Ronda, Jacob Ingram-Dodd, Konstantina Efthymiadou, Paul Blackman, Linda Kapetanea

Vizuální koncept a scéna: Jozef Fruček

Kostýmy: Isabelle Lhoas

Hudba: Vassilis Mantzoukis

Dramaturgické vyznání

Když létám do Athén za Lindou a Jozefem, cítím příjemné vzrušení, cestovní horečku a radostné očekávání. Práce s nimi je zpravidla výzkum, hledání a experiment s možnostmi vlastního těla. Výsledky jejich práce je těžké zaškatulkovat, je to physical theatre, performance, někdy taky výtvarná instalace, téměř vždy výsledek antropologického výzkumu, studia literárních i jiných pramenů, výsledek dialogu – a vždy je to divadlo.

Linda a Jozef vedou permanentní dialog. Dialog s vlastními těly, dialog s partnery na jevišti i s partnery v tvůrčím procesu, dialog s materií – se dřevem, s hlinou, s vodou, dialog s gravitací. Jsou neustále v pohybu, v pohybu těla i myšlenek. Jejich trénink je fyzický, ale tchaj-ti a wu-šu, ze kterého vycházejí, je povahy dialogické. Naše společné rozhovory o tématu a prostředcích vznikajícího díla jsou vždy vášnivé a také vyčerpávající. Jejich práce je fyzická a intelektuální současně, v obou aspektech ve výsledku zralá a mistrovská.

Zřejmě je to i na inscenaci s názvem Europium. Mám velkou radost, že ji nyní budou moci zhlédnout také diváci v Brně, a z celého srdce jim tento umělecký zážitek přeji.

Martin Kubran, činohra NdB

Seznamte se... Europium (1901)

Chemický prvek Europium (Eu63) byl v roce 1901 francouzským chemikem Eugènem-Anatolem Demarçay pojmenován po evropském kontinentu. Je příznačně nestabilní, vznětlivý, lehce se rozpadá a jeho iontová výměna se nazývá „negativní anomálie Europa“. ■

30.5.

SNG Drama Ljubljana (Slovinsko):

Faust

Janáčkovovo divadlo

20 h, délka představení: 2 h 40 minut s přestávkou

Autor: Johann Wolfgang Goethe

Režie: Tomaž Pandur

Dramaturgie: Livia Pandur

Hrají: Igor Samobor, Branko Šturbej, Barbara Cerar, Polona Juh, Branko Jordan, Uroš Fürst, Robert Korošec, Filip Samobor, Žan Perko, Matic Lukšič

Scénografie: Sven Jonke

Kostýmy: Felype de Lima

Videoprojekce: Dorijan Kolundžija

Hudba: Silence (Boris Benko, Primož Hladnik)

Nový projekt slovinského divadelního mága Tomaže Pandura *Faust* vychází ze stejnojmenného vrcholného díla Johanna Wolfganga Goetha. Je však „jenom“ vizuálně působivým fragmentem této rozsáhlé dramatické básně, ve které legendy mytického světa expandují do širších morálních a filozofických sfér a představují tak jistý pohled na intelektuální dějiny lidstva.

I přesto, že Goetheho *Faust* vychází ze středověké legendy o muži, který prodal svou duši ďáblu, vyjadřuje základní rozpory a dilemata duše moderního člověka – existenciální pocit odcizení a osamění a potřebu vyrovnat se sám se sebou a se světem, ve kterém žije.

Pandur přenáší legendu o Faustovi do intelektuálního a emocionálního klimatu naší doby. Na začátku stojí Faust na vrcholu svého duševního odhodlání, ale také na vrcholu svého zoufalství, na pokraji sebevraždy. Rád by vyměnil celé svoje poznání, celou alchymistickou a magickou moudrost za jediný okamžik, ve kterém by mohl říci: „Postůj okamžiku, jsi tak krásný!“ Ale jak a kde ho najít, v čem spočívá?

V této sebevražedné chvíli vstupujeme s Tomažem Pandurem do Faustova vnitřního světa, do skutečné i imaginativní krajiny jeho hledání jediného okamžiku radosti a naplnění. Jeho hledání je naším hledáním. Hledáním, které nikdy nekončí.

Člověk těžko uvidí cokoli lepšího, než je Pandurův Faust. Má v sobě divadelní jádro, smích a, to především, současné kritické vědomí, které se nikomu nevztírá. Brilantní podívaná.

Natalija Vagapova, MES Festival

Seznamte se... Tomaž Pandur (1963–2016)

Nejdříve se intenzivně věnoval malbě a výtvarnému umění. V roce 1979, ještě jako student, založil svou první divadelní společnost, kterou nazval Thespis – nové slovinské divadlo. Za počáteční impulz vedoucí k jeho tvůrčí identitě sám považoval setkání s myšlenkami Antonina Artauda. Ovlivněn pracemi progresivních umělců bývalé Jugoslávie vytvořil svou první autorskou inscenaci *Kafka*, kterou kritika rázem označila za mistrovské dílo. Na něm je již možno vysledovat výrazné prvky Pandurova stylu, především jeho vědomé směřování k syntéze všech možných prostředků divadla.

To, co Tomaž Pandur sám nazýval svým „divadlem snů“, je mnohознаčná charakteristikou, která od počátku vystihuje jak jeho styl, tak i jeho chápání divadelní tvorby. Pandur navrhoval složité paralelní světy, které mají svá vlastní fyzikální pravidla, vlastní časové a prostorové dimenze více odpovídající zkušenosti snu, které silně působí na diváky, někdy záměrně vytvářel až halucinační efekty. Své divadelní projekty vytvářel nejen na jevištích, ale také v parcích a na místech urbanizované krajiny, jež mohou být zajímavá pro divadlo. Využíval v nich prvky orientálního divadla jako Kathakali, Nô, Kabuki nebo Butô, se kterými se setkal na svých cestách ještě během studií na akademii.

V roce 1988 absolvoval Tomaž Pandur Akademii divadla, filmu a televize při Univerzitě v Lublani, získal magisterský titul v oboru režie.

V letech 1989–1996 působil jako ředitel a umělecký šéf Slovinského národního divadla Maribor. Se svým souborem si v průběhu několika sezon vydobyl exkluzivní postavení na domácí divadelní scéně, ale velmi brzy zazářily jeho inscenace i v mezinárodním divadelním světě. Stal se tak jedním z prvních oceňovaných velvyslanců divadla z východní Evropy. Z jeho oceňovaných inscenací z tohoto období jmenujme alespoň ty nejvýraznější:

Heda Gablerová (Akadémia, Lublaň, 1988), *Šeherezáda* (Lublaň, 1989), *Faust I & II* (Maribor, 1991), *Hamlet* (Maribor, 1992), *Božská komedie* (Maribor, 1994), *Ruská mise* (Maribor, 1995), *Babylon* (Maribor, 1996), *Mlčení Balkánu – opera Gorana Bregoviće* (Soluň, 1997).

V roce 2002 založil Tomaž Pandur divadelní společnost Pandur.Theaters, v jejímž rámci produkoval své autorské divadelní projekty a koprodukčně spolupracoval s festivaly a divadly po celé Evropě. Společnost momentálně sídlí v španělském Madridu.

Z její tvorby vybíráme: *Božská komedie: Inferno, Purgatorio, Paradiso* (Divadlo Thalia, Hamburk, 2002), *Chazarský slovník* (Festival Lublaň, 2002), *Sto minut* (Festival Lublaň, 2003), *Z mrtvého domu – opera Leoše Janáčka* (Opera Bonn, 2004), *Inferno* (Madrid, 2005), *Tesla Electric Company* (Festival Mittelfest, Itálie, 2006), *Barroco* (Madrid, 2007), *Caligula Alberta Camuse* (Záhřeb, 2008), *Hamlet* (Madrid, 2009), *Médea* (Festival Merida, 2009), *Vojna a mír* (Záhřeb, Maribor, 2012), *Médea* (Festival Dubrovnik, 2012), *Michelangelo* (Festival Mittelfest, Itálie, 2013), *Richard III. + II.* (Lublaň, 2014), *Fausto* (Madrid, 2014), *Král Lear* (Athény, 2015).

Pandurova cesta k očistění aneb Tak trochu jiné dramaturgické vyznání

Zázračné dítě i enfant terrible slovinského divadla. Jeho jevištní opusy od počátku devadesátých let vzbuzovaly údiv i nadšené reakce slovinského, ale především evropského publika. Významní koryfeje evropského divadelní vědy jako Joachim Fiebach nebo Hans-Thies Lehmann ho považují za jednoho z nejvýraznějších představitelů postmoderního, postdramatického divadla. Jeho syntetické obrazivé a fyzické divadlo jmenují spolu s produkcemi Romea Castellucciho, Alaina Platela, Roberta Lepageho, Jana Fabreho nebo katalánského seskupení La Fura dels Baus. Jestliže Tomaže Pandura s touto různorodou skupinou něco spojuje, tak určitě na prostý odklon od divadla měšťanské činohry a pak hledání forem silného jevištního gesta, výtvarná a scénická opulentnost, svoboda v kombinování výrazových prostředků, médií a „architektonických slohů“ při výstavbě divadelní kompozice a při komponování divadelní stavby. Tomaž Pandur se ale vůbec neobrací zády k dramatickému textu (a to stejné platí o ostatních jmenovaných umělcích), naopak, jeho divadlo vychází z fundamentálních děl evropské dramatické literatury; výjimky pak tvoří dramatizace děl evropského literárního kánonu (Homérova *Iliada* a *Odyssea*, Danteho *Božská komedie*

nebo Tolstého *Vojna a mír*). Pandur ale také nepatří k divadelním asketům, k aktivistům a hlasatelům angažovanosti, a už vůbec ne k dokumentaristům, tak populárním v posledním desetiletí evropského divadla. V tomto směru je skutečně mastodontem divadelní postmoderny. Ovšem jeho inscenace jsou vždy slavností divadla a divadelnosti, jsou oslavou a svátkem, jsou vytržením z každodennosti. Tím nás navrací ke kořenům divadla a možná k jeho původní prvotní společenskopolitické funkci. Pandurovo divadlo je velkolepé a potřebné, protože nám prostřednictvím divadelní magie, iluzionismu a show nehlásá nějakou pravdu, postoj či názor, ale pokouší se nás na chvíli od našich pravd, názorů a postojů osvobodit.

Jiným paradoxem divadla, a o tom Pandurově to platí na sto procent, je, že divadelnost, teatrálnost a vysoká stylizace se v něm snoubí s pravdou těla, s tělesným prožitkem, který proniká k divákovi a do diváka. Fyzicky pro herce nesmírně náročné spektakly jako *Hamlet*, *Médea*, *Božská komedie* nebo *Faust* jsou vždy už jaksí autentickou

zkouškou. Nemyslím tím jen „sportovní“ výkon, ale především koncentraci, nastavení vůle, důvěru v magickou sílu divadla. Obnažená těla herců jsou konfrontována s živly, se studenou vodou a hlínou, rozbíjejí kamenné zdi, jindy procházejí ohněm nebo visí hlavou dolů nad jevištěm. Prožívají sterá divadelní muka. Jistěže principálovi jde o náročné a působivé atrakce, silné divadelní obrazy. V Pandurově práci, domnívám se, i tyto novocirkusové prostředky směřují k jádru obřadného, rituálního, mysteriózního aspektu divadla. Ke společnému prožití zkoušky, zasvěcení prostřednictvím spoluzakoušení soucitu (eleos) a strachu (fobos). Tomaž Pandur hledá cestu k očistění – ke katarzi ve svých divadelních světech – stavbách. Katharsis – jestliže sami vlastně úplně nevíme, co tímto slovem Aristoteles mínil, když je označil za vrcholný účinek tragédie na diváka, jsme na tom my, divadelníci a diváci, podobně jako Faust hledající okamžik naplnění, o kterém přece tuší, že existuje.

Vzhůru za ním! ■

Martin Kubran, činohra NdB

31.5.

úterý

Naivní divadlo Liberec

str. 33 **0 beránkovi, který spadl z nebe**

9 a 11 h Divadlo na Orlí

Příběh o oblačném beránkovi, který spadl z nebe. Na zemi se ho ujme malá holčička a chce mu pomoci dostat se zpátky na oblohu.

Městské divadlo Kladno

str. 36 **Brémská svoboda**

18 h Reduta

Jedovatá historka ze společnosti, která nechtěla připustit, že žena může mít rozum, ba co víc, používat ho. Silná káva s překvapením podle receptu kultovního německého filmového režiséra.

Yaël Rasooly a HaZira Performance Arts Arena (Izrael)

str. 34 **Dům u jezera /House by the Lake/**

18 h Divadlo Radost

Originální a kreativní loutková hra pro dospělé. Hudební kabaret pro herečky, panenky a předměty.

Jihočeské divadlo

str. 33 **Dalskabáty, hřišná ves**

18 h Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

Diváci se mohou těšit na tradiční čertovskou pohádku Jana Drdy, kterou však uvidí v originální stylizaci inspirované italskou komedií dell'arte.

Forte Company (Maďarsko)

str. 34 **Zločin a trest /Bűn és bűnhődés/**

19 h Divadlo Husa na provázku

Slavný příběh F. M. Dostojevského, obraz duševního souboje dobra a zla, idejí a lidskosti, morálky a zvrácenosti, v originálním pohybovém pojetí Forte Company.

Theater Bremen (Německo)

str. 37 **Zámek /Das Schloss/**

20 h Městské divadlo Brno – Hudební scéna

Jaroslav Rudiš, jeden ze současných nejznámějších českých spisovatelů, společně s pražskou kapelou Kafka Band, oživil v inscenaci *Zámek* Kafkův magický svět.

Karine Ponties / Cie Dame de Pic (Belgie)

str. 35 **Hero%**

20 h HaDivadlo

Sólo světoznámé choreografky Karine Ponties je absurdně-fantastickou misí, v níž hlavní hrdina hledá smíření mezi nekonečnou lidskou touhou po nadpřirozených schopnostech a vírou ve smíření s vlastní nemotorností.

31.5.

Naivní divadlo Liberec:

0 beránkovi, který spadl z nebe

Divadlo na Orlí

9 a 11h, délka představení: 45 minut (včetně hry)

O beránkovi, který spadl z nebe je vskutku unikátní počin – je to inscenace, která skvěle komunikuje hned se dvěma rozdílnými publiky. Jednak je to od libereckého Naivního divadla velmi povedený pokus stvořit inscenaci pro ještě menší než obvyklé „mateřinkovské“ publikum (tj. pro děti ve věku 2–3 let), založenou na společném sdílení jednoho hracího prostoru, potlačení slova na minimum a zároveň rozvíjení křehké, „na dosah ruky“ jsoucí obraznosti. A zároveň se už na nejednom festivalu ukázalo, že je to inscenace schopná okouzlit i velmi nedětské publikum včetně otrlých divadelních znalců – právě svou

Autoři: Vít Peřina a kolektiv

Režie: Michaela Homolová

Hrají: Diana Čičmanová, Barbora Kubátová, Filip Homola, Adam Kubišta

Scéna a kostýmy: Robert Smolík

Hudba: Filip Nemohla kvartet

nevinnou, nepodbíživou, jemnou fantazijností, která jako by dospělého diváka vracela ke kořenům prázekladní magie divadla. Jsme zvyklí toho na divadlo nakládat tolik, co se témat a sdělení týče, že nám musí až zdánlivá drobníčka pro nejmenší připomenout, že úplně stačí, když je divadlo jednoduše krásné. (Pokud ctěný divák z této anotace vyrozuměl, že ideální bude, když na libereckém *Beránkovi* budou spolu radost z divadelního kouzlení sdílet rodič a dítě, pochopil zcela správně.) ■

Jihočeské divadlo:

Dalskabáty, hříšná ves

Městské divadlo Brno – Činoherní scéna

18h, délka představení: 1h 25 minut bez přestávky

Autor: Jan Drda

Režie: Petr Hašek

Dramaturgie: Janek Lesák

Dramaturgická spolupráce a texty písní: Helena Kebrtová

Hrají: Dana Chroustová, Vjačeslav Zubkov, Bartoloměj Veselý, Jan Hönig, Lucie Škodová, Jan Vejražka, Sofia Adamová, Budlana Baldanova, Čertovská dechovka (Oto Čekan, Jiří Waldmann)

Výprava: Kateřina Štolcpartová

Hudba a korepetice: Filip Nebřenský

Pohybová koncepce / technika komedie dell'arte: Veronika Poldauf Riedlbauchová

Budějovičtí se především vyhnutí jednomu z největších úskalí, jež postihuje divadlo pro děti: nedělají pohádku podle osvědčených šablon, ale jde jim o kvalitní divadlo (...). Drdův text je takto prezentován ve své nejpozitivnější rovině; funguje jako pohádka svou

fantaskností, nereálností a tvoří současně přirozený přechod k fiktivnímu světu divadla. Osvobozuje imaginaci svých tvůrců, zbavuje ji rutiny a konvenčnosti a dovoluje otevřít cestu k dnešní pohádkové poutavosti a přitažlivosti – i Drdova textu. ■

Jan Císař, Lidové noviny

Rozpohybovaná komedie plná masek podle klasické české pohádky. Ještě se dnes někdo bojí čertů? Ve vesnici Dalskabáty již vůbec nikdo! Proto je tam nutné rozpoutat peklo! Režisér Petr Hašek v českobudějovickém Malém divadle už třetí sezonu zdravě posouvá limity „oblastního divadla pro děti a mládež“. Výtečným důkazem je jeho inscenace poněkud zaprášené pohádkové klasiky Jana Drdy *Dalskabáty, hříšná ves*. Hašek ji razantně seškrtnal, zbavil dnes už dosti trapného rozměru antikatoické agitky a přetvořil v nespoutanou komedii dell'arte – s maskami, brilantně vystavěnými gagy a až akrobatickými pohybovými vložkami, to vše doplněno chytlavými písněmi ve stylu balkánských dechovek. Mimořádně energická a výtvarně nápaditá zábava pro celou rodinu.

Yaël Rasooly a HaZira Performance Arts Arena (Izrael):

Dům u jezera /House by the Lake/

Autoři a režie:

Yaël Rasooly, Yaara Goldring

Spoluautorky: Edna Blilious, Rinat Sterenberg

Hrají: Edna Blilious, Maya Kindler,

Rinat Sterenberg, Gili Beit Hallahmi,

Vichal Vaknin, Yael Rasooly

Scéna a kostýmy: Maureen Freedman

Hudba a texty písní: Nadal Wiesel

Divadlo Radost

18h, délka představení: 1h 15 minut bez přestávky

Představení je v anglickém jazyce bez titulků.

Hudební kabaret pro herečky, panenky a předměty. Dům u jezera je inscenace, která překračuje hranice hudebního kabaretu a současného loutkářského umění pro dospělé.

Zpěvačka z kabaretu, kterou pronásledují děsivé vzpomínky, vypráví příběh tří sester donucených schovat se v malinké studené místnosti a čekat na návrat matky. Snaží se uchovat si alespoň stín života, který dříve znaly. Realita se rozpadá a jejich těla se spojují s kousky polámaných panenek, aby tak vznikl fantastický a absurdní svět.

V této originální a kreativní hře se proplétá humor a tragika, a vzniká tak úžasný divadelní zážitek.

Originální a velmi nápadité představení, které úspěšně vytváří křehký a krásný divadelní svět kombinující humor a hrůzu dané situace.

Shai Bar Yaakov, Yediot Aharonot

Vyznání dramaturga

V Radosti nabídneme excelentní představení hvězdy světového loutkového divadla pro dospělé. Představení na pomezí kabaretu a loutkového divadla. Yaël Rasooly sbírá již řadu let ceny na festivalech po celém světě, proto jsme rádi, že můžeme představit její poslední a vrcholnou inscenaci brněnskému divákovi. Osobně jsem zhlédl několik jejích komedií a vždy jsem byl nadšen. Věřím, že se stejným pocitem budou odcházet i diváci z Radosti. ■

Petr Jančařík, Divadlo Radost

Forte Company (Maďarsko):

Zločin a trest /Bűn és bűnhődés/

Divadlo Husa na provázku

19h, délka představení: 3h 20 minut s přestávkou

Autoři: Fjodor Michajlovič Dostojevskij,

Judit Garai, Csaba Horváth

Režie: Csaba Horváth

Dramaturgie: Judit Garai

Hrají: Márton Pallag, Emőke Zsigmond, Nóra Földeáki, László Fehér,

Anna Hay, József Kádas, Norbert Nagy, Csaba Krisztik, Máté Andrásy,

Borbála Blaskó, Barnabás Horkay, Máté Hegymegi

Scéna: Nelli Pallós

Kostýmy: Mari Benedek

Hudba: Csaba Őkrös

Slavný příběh F. M. Dostojevského, obraz duševního souboje dobra a zla, idejí a lidskosti, morálky a zvrácenosti. To vše v neotřelém pohybovém podání maďarského souboru Forte Company.

Raskolnikov je muž našeho věku, který prchá před svými chybami, ztracený v neproniknutelném labyrintu peněz. Rád by utekl od všeho, co jej obklopuje, aby dokázal svou hypotézu o „menšině silných“, pro niž je ochoten dokonce zabít. Ovlivněn svými sny a vizemi talentovaný mladík ničí svět kolem sebe a pokouší se vybudovat úplně jiný.

Dostojevský se ve své předloze noří do nekonečné hloubky lidské duše. Inscenace se pokouší představit vnitřní svět, psychologii a duševní rozpoložení jednotlivých postav nejen prostřednictvím textu, ale hlavně tělesným pohybem.

Divadlo Forte Company založil v roce 2005 významný maďarský choreograf Csaba Horváth. Tento soubor se ve svých inscenacích snaží propojovat nejrůznější výrazové prostředky – text, pohyb, hudbu. Vznikají tak jedinečné, vizuálně vytříbené inscenace, jež posbíraly i mnohá ocenění. ■

31.5.

Karine Ponties / Cie Dame de Pic (Belgie):

Hero%

Představení je součástí festivalu
TANEC PRAHA 2016 v Brně.

HaDivadlo

20h, délka představení: 50 minut bez přestávky

Choreografie: Karine Ponties

Tančí: Eric Domeneghetty

Výprava: Raphaël Rubbens

Hudba: David Monceau

Karine Ponties, věrná estetice, kterou si během let osvojila – hybridní, zkoumající tanec, nikdy výpravny a přesto překypující bublinkami výpravnosti – dokáže podepřít a naplnit svou choreografii něhou, která hraničí s ironickým nahlížením na lidstvo, jeho chyby a skrytá tajemství. ■

Marie Baudet, La Libre.be

Nejnovější sólo – v Česku dobře známé – belgické choreografky Karine Ponties, je dobrodružnou, absurdně-fantastickou misí, v níž protagonista v podání originálního Erica Domeneghettyho hledá smíření mezi nekonečnou lidskou touhou po nadpřirozených schopnostech – síle, rychlosti, létání – a vírou ve smíření s vlastní nemotorností. Hrdinové se nikdy nevzdávají a vždycky zvítězí. Člověku nezbyvá, než v tom šíleném závodě odehrávajícím se za hranicemi lidské přirozenosti znovu a znovu obstát. *Hero%* je dalším potvrzením propracované jevištní poetiky Karine Ponties, v níž pohyb, vizuální a hudební koncept vytvářejí kompaktní a sofistikovaně gradovaný, sugestivní tvar.

Karine Ponties má na svém kontě téměř čtyřicet scénických projektů, díky nimž, a jejich nezaměnitelnému poetickému rukopisu, patří k nejznámějším evropským tvůrcům na poli tanečního a pohybového divadla. Původem Francouzka trvale žijící v Belgii studovala tanec v Barceloně, poté absolvovala slavnou školu Mudra Maurice Bějáta. Než v roce 1996 založila vlastní soubor Dame de Pic, působila v předních evropských souborech jako tanečnice a performerka (např. v souboru Mossoux-Bonté). Řada jejích děl, jako *Brutalis* (2002), *Holeulone* (2006), *Mi non sabir* (2004) a mnoho dalších, byla uvedena v České republice. S českým tancem pojí Karin Ponties hluboká osobní vazba, která se formuje už od 90. let na základě uměleckých projektů vytvořených ve spolupráci s Tancem Praha a tanečníky, kteří se v českém tanečním prostoru pohybují. Jde například o Jara Viňarského, který tančil v projektech *Mo ni sabir*, nebo *Havran*, či Pierra Nadauda, který s Karin rozvíjí spolupráci dodnes v rámci scénických projektů JAMU.

Městské divadlo Kladno:

Brémská svoboda

Reduta

18 h, délka představení: 1 h 30 minut bez přestávky

Autor: Rainer Werner Fassbinder**Režie: Martin Františák****Dramaturgie: Marie Nováková****Hrají: Marie Štípková, Alena Štréblová, Hynek Chmelař, Šárka Opršálová, Petr Buchta, Jan Grundman, Jiří Š. Hájek, Pavel Neškudla, Ondřej Novák, Tomáš Petřík, Miloslav Tichý****Scéna: Jan Štěpánek****Kostýmy: Marek Cpin****Hudba: Jiří Hájek**

Jedovatá Fassbinderova historka ze společnosti, která nechtěla připustit, že žena může mít rozum, ba co víc, používat ho. Tento tragikomický příběh podnikavé ženy, která je v cestě za svým snem ochotna jít přes mrtvoly, v režii současného uměleckého šéfa činohry NdB Martina Františáka letos získal Cenu Josefa Balvína za nejlepší inscenaci německé hry v českých divadlech v sezoně 2014/2015. O tom, že se tak stalo právem, se teď můžete přesvědčit i v Brně.

Soubor Městského divadla Kladno, který v této inscenaci v čele s Marií Štípkovou v roli Géši Gottfriedové účinkuje, vám přichystal pořádně silný šálek společenskokritické kávy se špetkou groteskního humoru navrch. Nabídněte si!

Martin Františák vytvořil jemně stylizovanou inscenaci, která se odehrává ve vražedně růžové scénografii Jana Štěpánka; na šikmé ploše se tak uskutečňuje zběsilý boj za svobodu a uznání. Servírovací vozíček s kávou se sám projíždí po scéně, mrtvoly se kupí a duchové se zjevují jako němé výčitky. Syn téza očišťujícího smíchu a břitkého apelu je dokonalá.

Lenka Dombrovská, Divadelní noviny

Dramaturgické vyznání

V tomto případě jsem zaujatý. Fassbinderově *Brémské svobodě* (v originálu *Bremer Freiheit*) z roku 1971 jsem nedávno úplně propadl, a dokonce jsem ji pro Městské divadlo Kladno přeložil. Z velké části v jisté berlínské kavárně v Nikolaiviertel, takže je snad skutečně možné ucítit mezi řádky mého překladu vůni Géšiny nebezpečné kávy.

Ano, i Němci mají svoji Maryšu. Žila v Brémách a mezi léty 1813–1827 otráвила patnáct lidí. Kulturní německý režisér Rainer Werner Fassbinder vytvořil na základě jejího příběhu geniální dílo: stylově čisté, bytostně dramatické a – co je na tom nejpodivnější – dodnes aktuální.

Géšu nepojal jako chladnou měšťanskou paničku a travičku, ale jako člověka zoufale bojujícího za svobodu a možnost sebeurče-

ní. Chápeme ji a soucítíme s ní, aniž bychom „světli“ prostředky, kterými tak činí. Její konec nás pak zasáhne nepřipravené, ač byl s každou další „kávou“ stále nevyhnutelnější: vždyť jedinou možností jejího sebeurčení je sebezníčení a horizontem svobody, k němuž se od začátku blížila, smrt.

Zaklel do ní asi leccos ze sebe, tenhle Fassbinder, který sám zemřel v sedmatřiceti letech následkem nezřízeného života, pobuřujícího měšťanský Mnichov.

Neuměl jsem si představit, že by tuto hru nějaký režisér udělal lépe či alespoň stejně dobře, jako si ji kdysi udělal on. V den kladenské (a zároveň české) premiéry *Brémské svobody* jsem byl proto připraven na nejhorší. Výsledek? Martin Františák mě uhranul. Začal jsem se bát o jeho životosprávu. ■

Martin Sládeček, činohra NdB

Theater Bremen (Německo):

Zámek /Das Schloss/

Scénický koncert podle románu Franze Kafky

Uvedení hry *Das Schloss* Theatre Bremen a Kafka Bandu je realizováno ve spolupráci s kulturním festivalem Meeting Brno.

Městské divadlo Brno – Hudební scéna

20 h, délka představení: 1h 50 minut bez přestávky

Autoři: Jaroslav Rudiš a Kafka Band

Režie: Alexander Riemenschneider

Dramaturgie: Viktorie Knotková

Hrají: Guido Gallmann, Robin Sondermann, Franziska Schubert, Alexander Swoboda, Kafka Band

Scéna: David Hohmann

Kostýmy: Anna Sophia Röpcke

Kresby: Jaromír 99

Video: Jaromír Vondrák

Pro velký úspěch, který Theater Bremen (Divadlo Brémy) slavilo na festivalu Divadelní svět Brno v loňském roce, se toto progresivní německé divadlo do Brna vrací i letos. Tentokrát se svérázným zpracováním Kafkovu románu *Zámek*.

Tato ojedinělá divadelně-hudební koprodukce Theater Bremen s pražskou skupinou Kafka Band a s jedním z nejznámějších českých spisovatelů mladé generace Jaroslavem Rudišem nabídne divákům Kafku jako rockovou show.

Texty jednotlivých písní tvoří slova jeho slavného románu, mluvené pasáže se mísí se zpěvem a němčina s češtinou. Hudba samotná je někdy temná a drsná, jindy zas jemná a skoro křehká. Pracuje s emocionalitou slavného existenciálního příběhu zeměměřiče K. a zprostředkovává tak do něj divákovi velmi netradiční vhled. Takovou kafkárnu jste ještě neviděli!

Celkově předvádí Theater Bremen inscenaci, která bere za srdce i baví a kterou by si člověk v žádném případě neměl nechat ujít.

Christine Gorny, Radio Bremen

Zámek jako rockový koncert

Zeměměřič K. přichází do zasněžené vesnice na konci světa, která leží ve stínu tajemného zámku. Je promrzlý a unavený. Nikdo ho nevíta. Nikdo ho tu nechce. Franz Kafka *Zámek* napsal v roce 1922, a přesto se zdá, jako by to bylo včera.

Představení, které mělo v Brémách premiéru v září 2015, vychází z hudby naší skupiny Kafka Band. V roce 2014 jsme u Supraphonu vydali soundtrack k tomuto velmi atmosférickému románu. Inspirovala nás samozřejmě také překrásná komiksová adaptace *Zámku* výtvarníka a hudebníka Jaromíra 99 a amerického spisovatele Davida Mairowitze, která česky vyšla v *Labyrintu*. Mysleli jsme tehdy, že s Kafka Bandem odehrajeme jen dva koncerty, jeden v Praze a druhý ve Stuttgartu, ale najednou nám začala přicházet spousta nabídek z Německa, Polska, Nizozemí nebo Švýcarska. A tak jsme se dostali i do Brém na známý literární festival Globale. Hráli jsme v divadle a hned po vystoupení se zrodil nápad na naši inscenaci.

Od začátku nám bylo jasné, že chceme uvést Kafkův text jako rockový koncert, kde se na jevišti hudba protíná s textem a divadlem. A kde jsme my všichni, němečtí herci a čeští hudebníci, jedním K. Tedy jed-

ním vypravěčem, který přechází z češtiny do němčiny a někdy vypráví jen hudbou nebo pohybem. Zkoušeli jsme dva měsíce, hodně jsme jamovali, pro představení vznikly také dvě úplně nové skladby. Ty původní jsou pak nově zaranžované.

Kafka *Zámek* nedopsal. Byl možná psaním stejně vyčerpaný jako zeměměřič K., který během těch pár dní, kdy se Kafkův fragment odehrává, zestárnul snad o sto let. Naše inscenace je hudebně-divadelní příběh o vyčerpání, samotě, boji se sněhem a nedorozuměním. A také o uprchlictví – zeměměřič K. je cizinec, který se na každém kroku setkává s překážkami, které mu brání začlenit se do nové společnosti. On do ní chce patřit, chce se začlenit, ale to se mu nepodaří. „Co jste vy? Nejste ze zámku, nejste z vesnice, nejste nic – ale bohužel něco přece jen jste: cizinec, který sem nepatří a všude se plete do cesty,“ píše Kafka v románu. Slova, která K. od obyvatel vesnice slyší, nám v současné době znějí bohužel nepříjemně aktuálně. ■

Jaroslav Rudiš

18. 6. epilog

Nederlands Dans Theater 2

Janáčkovovo divadlo

19h, délka představení: 2h 15 minut se 2 přestávkami

Schubert

Choreografie: Sol León & Paul Lightfoot

Hudba: Franz Schubert – Smyčcový kvintet C–dur – Adagio

Choreografie *Schubert* měla premiéru při oslavě 25. výročí působení dua León & Lightfoot. Tento milostný duet, emotivní příběh muže a ženy na hudbu Franze Schuberta, je vysoce náročná kreace, která zdůrazňuje mimořádnou úroveň talentu tanečníků NDT2.

Cacti

Choreografie: Alexander Ekman

Hudba: Joseph Haydn, Ludwig van Beethoven, Franz Schubert, Gustav Mahler

Alexander Ekman o sobě říká, že je „blázen do rytmu“, a jedna z jeho typických činností je tvorba současné elektronické hudby (soundscape). V choreografii *Cacti* se všichni tanečníci stávají nástroji lidského orchestru a Ekman jejich prostřednictvím vyzývá publikum k reflexi způsobu, jakým je vnímáno taneční umění.

Some Other Time

Choreografie: Sol León & Paul Lightfoot

Hudba: Max Richter

Some Other Time, bílá podlaha a černé dekorace, které zdánlivě plují po scéně, zdůrazňují osvěžující i skličující pocity, které tanečníci v tomto představení vyjadřují. Emotivní taneční jazyk, který je tak charakteristický pro duo choreografů León a Lightfoot.

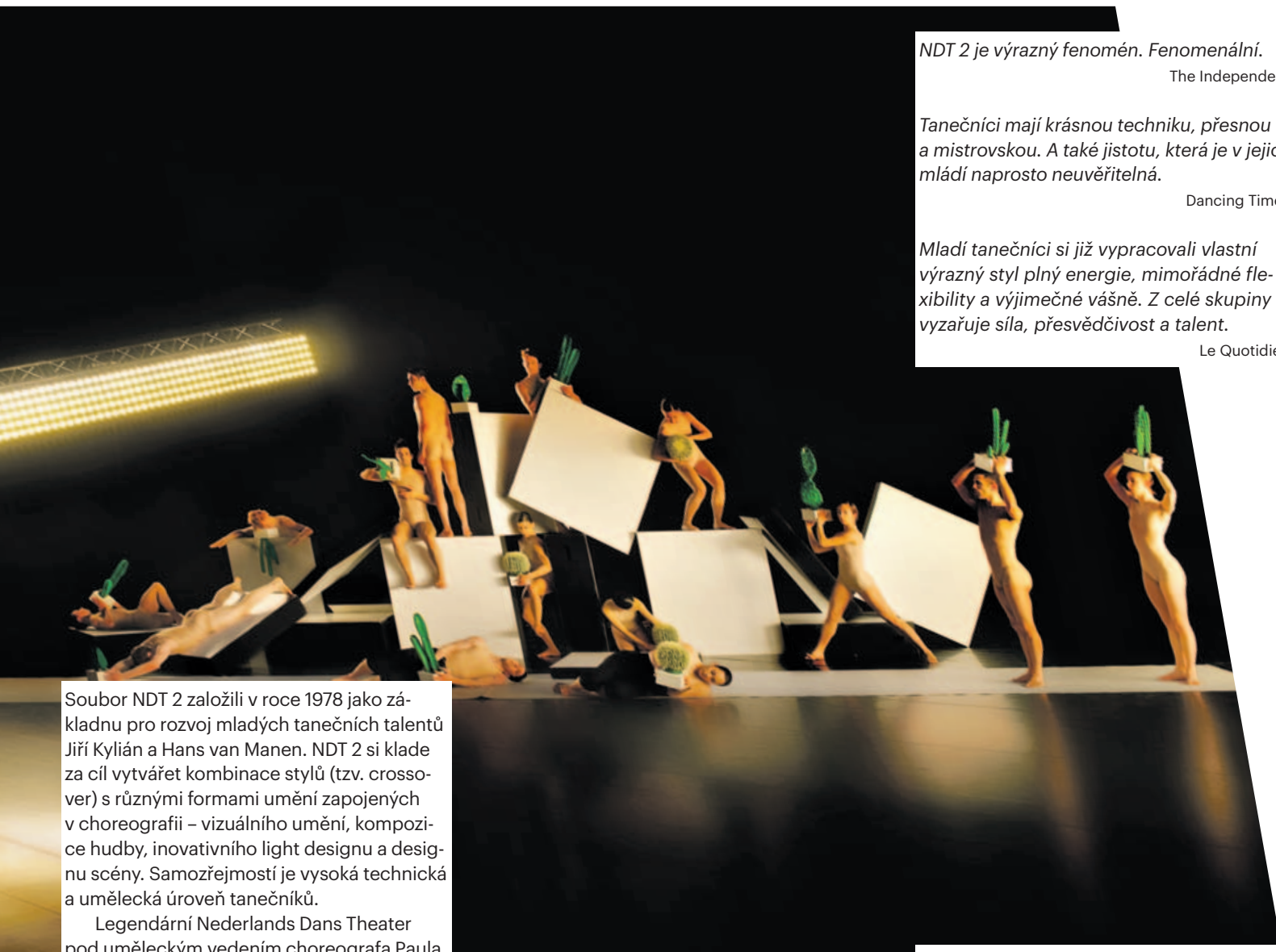
I New Then

Choreografie: Johan Inger

Hudba: Van Morrison

Johan Inger na pozadí písní Van Morrisona vynáší čtyři dívky a pět chlapců do velkých výšin. Ne jako jednotnou skupinu, ale jako výrazné jednotlivce, kteří se proti ní bouří. Ingerova práce dýchá humorem. Je čerstvá a optimistická a zahrnuje komické, teatrální, zemité i organické prvky.

NDT 2 je výrazný fenomén. Fenomenální.

The Independent

Tanečníci mají krásnou techniku, přesnou a mistrovskou. A také jistotu, která je v jejich mládí naprosto neuvěřitelná.

Dancing Times

Mladí tanečníci si již vypracovali vlastní výrazný styl plný energie, mimořádné flexibility a výjimečné vášně. Z celé skupiny vyzraňuje síla, přesvědčivost a talent.

Le Quotidien

Soubor NDT 2 založili v roce 1978 jako základnu pro rozvoj mladých tanečních talentů Jiří Kylián a Hans van Manen. NDT 2 si klade za cíl vytvářet kombinace stylů (tzv. crossover) s různými formami umění zapojených v choreografii – vizuálního umění, kompozice hudby, inovativního light designu a designu scény. Samozřejmostí je vysoká technická a umělecká úroveň tanečníků.

Legendární Nederlands Dans Theater pod uměleckým vedením choreografa Paula Lightfoota patří ke špičce současných tanečních souborů a výrazně ovlivňuje vývoj a budoucnost tanečního umění. Sídli v Haagu, ale každoročně vystupuje před mezinárodním publikem po celé Evropě, USA, Asii a Austrálii.

Pokaždé, když se soubor NDT 2 dostane na naše jeviště, docházejí člověku v němém úžasu superlativa při pohledu na 16 tanečníků, kteří zvládnou cokoli, co od nich chtějí ti nejlepší choreografové.

The Herald

Dramaturgické vyznání

Jako závěrečnou tečku festivalu DSB a zároveň jakousi pomyslnou třešničku na festivalovém dortu vám představujeme Nederlands Dans Theater 2, mladší odnož fenomenálního NDT 1. Ale stejně jako loni v případě hostujícího Mnichovského baletu nehleďte pod číslem 2 něco méně kvalitního. Málokterý profesionální soubor na světě má tak dokonale vyladěnou úroveň po všech stránkách – interpretační i programovou. Mezi dvojkami je NDT 2, hrajeme-li si s čísly, rozhodně světovou jedničkou. Mezinárodní soubor šestnácti tanečníků kolem dvaceti let, který roste

na tvorbě současné světové choreografické špičky i mladých talentů, je výjimečný svou profesionální vyspělostí i entusiasmem. Není od věci připomenout, že strukturu svého času tří souborů v rámci Nederlands Dans Theater uvedl v život Jiří Kylián, geniální choreograf a dlouholetý umělecký ředitel tohoto předního tělesa. A nutno poznamenat, že, stejně jako jeho choreografické workshopy, i systém mladých „dvojek“ složených z výrazných talentů dokonale připravených doplnit

své mateřské ansámblы okopírovala již řada souborů ve světě. Program, který NDT 2 představí brněnskému publiku, je přehlídkou zvučných choreografických jmen dnešní taneční scény a mimochodem i skvělých tanečníků, kteří během své kariéry prošli angažmá v NDT. Jména jako Lightfoot, León, Inger nebo Ekman slibují skvělý umělecký zážitek a v současnosti to nejlepší, co může NDT 2 ze svého repertoáru nabídnout. ■

Karel Littera, balet NdB

Sokolovského rodáka Martina Glasera už v Brně není třeba představovat. Od 1. března 2014 je na plný úvazek ředitelem Národního divadla Brno a tím také obou významných mezinárodních festivalů, které náš divadelní dům pořádá: operního festivalu Janáček Brno a převážně činoherního Divadelního světa Brno.

U příležitosti konání druhého z nich jsem Martina Glasera krátce vyzpovídal. Budiž řečeno, že k festivalové neformálnosti našeho rozhovoru přispěl i fakt, že jsem mu dvakrát polil stůl čajem. O tom, že ředitel zůstává ředitelem i s utěrkou v ruce, svědčí následující řádky.

O alchymii, ředitelování a pivoňkách

Pocházíte z průmyslového Sokolova. Jak na své rodné město vzpomínáte?

Pamatuji si uhelnou jámu, kterou jsme viděli z jednoho okna, a kouřící komíny chemičky viditelné ze druhého. Tamní těžební průmysl holt udělal své. Velmi záhy jsem „utekl“ do Prahy.

Chtěl jste být vždycky divadelníkem?

Ne. Sokolovsko není právě kraj proslulý kulturou, a tak jsem i já uvažoval pragmaticky. Na gymnáziu mě vždycky bavila chemie...

Chemie? Ta má k divadlu daleko, anebo?

Když o tom zpětně přemýšlím, myslím, že mě na chemii lákalo ono tajemno a dobrodružství, do kterého se člověk pouští při míchání různých sloučenin, zkrátka a dobře mě možná ani tolik nezajímala chemie jako spíš alchymie. O té jsem vždycky rád četl.

A to už jsme divadlu blíž...

Ano, divadlo je taky taková alchymie. Člověk míchá různé látky, snaží se být přesný v poměrech, a přesto lze výsledek jen těžko předjímat. Je to na jedné straně exaktní práce a na druhé dobrodružství, neboť k exaktnosti přistupuje i kouzlo náhody.

Vidíte... První otázka a já vás hned zavedu jinam. Tak tedy druhý pokus: Co vás vedlo k tomu, že jste nakonec vyměnili skutečnou alchymii za alchymii metaforickou – za divadlo?

Začal jsem studovat na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze, zároveň jsem si užíval všech možností, jaké Praha v kultuře nabízela a nabízí. Než jsem přišel do Prahy, byl jsem v divadle jen párkrát a vlastně mě moc nebavilo. Po roce studií ale přišel zlom a uvědomil jsem si, že bych mnohem radši dělal něco jiného než exaktní vědu.

Tak jste se přihlásil na DAMU?

Kdepak. Sedl jsem si a sepsal různá povolání, která by mě bavila, včetně všech pro a proti. Úplně nahoře byl filmový režisér, pak scénarista, dramaturg. Nakonec ovšem v tom mém „bodování“ zvítězilo divadlo.

Rozhovor s Martinem Glaserem, ředitelem Národního divadla Brno

Martin Sládeček

To zní hodně racionálně...

Taky to hodně racionální rozhodnutí bylo.

Vzali vás napoprvé?

Vzali. Musel jsem tam působit jako z jiného světa. Vypadal jsem na šestnáct a tvrdil, že mým nejoblíbenějším dramatikem je Čechov, ale že si nedovedu představit, že by ho někdo mohl inscenovat tak, aby to na jevišti fungovalo stejně dobře, jako když si jeho hry čtete. To víte, že jsem pak dostal za úkol rozebrat právě jeho hru... Ostatní uchazeči mluvili o tom, co a kde režírovali, já měl za sebou jen zkoušky a zápočty na „přírodovědě“ a „matfyzu“.

Do svého ročníku vás přijal Jan Burian.

Co myslíte, že ho na vás tehdy zaujalo?

To nevím. Možná chtěl mít pestrou skladbu studentů a někde hodně hluboko ve mně viděl talent...

Z poslucháren přímo do zkušeben DAMU...

To musel být šok.

Byl. Zvykl jsem si ale rychle, to prostředí mě nadchlo.

Dostal jste pak angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde jste byl nejdřív kmenovým režisérem a posléze uměleckým šéfem tamní činohry. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Člověk by si měl dávat pozor na svá přání. Přesně takovou nabídku jsem si totiž během studia přál. Vlastně mě nezajímalo ani specificky vyhraněné studiové divadlo, ani divadlo generační. Měl jsem velkou chuť vyzkoušet si všechno. Udělat tu klasické drama z pokladnice světové literatury, tam současnou českou hru či muzikál. Zároveň mě vábila práce

s lidmi různých generací a životních zkušeností. Myslím, že právě proto jsem byl pro diváky i odbornou veřejnost dlouho těžko zařaditelný, jednou jsem režíroval cool *Zabijáka Joea* a pak operetního *Tuláka*. V Českých Budějovicích jsem každopádně strávil velký a veledůležitý kus života. V podstatě jsem tam vyrostl jako režisér i jako umělecký šéf.

Přesto jste v roce 2012 přijal nabídku zúčastnit se konkurzu na ředitele Národního divadla Brno...

Ta nabídka přišla v době, kdy jsem se rozhodl, že půjdu na volnou nohu, budu se chvíli starat „jen o sebe“ a trochu si odpočinu. Výzva to ale byla natolik lákavá, že jsem ji neodmítl.

Rozhodl byste se stejně, kdybyste věděl, do čeho jdete?

Asi ne. Ono všechno z výročních zpráv nevyčtete. A kdybych věděl, s čím vším bude třeba svést boj, asi bych se zalekl, jestli budu mít dost sil. Dnes jsem samozřejmě rád za to, co dělám. Ředitelování mě baví čím dál víc, naplňuje mě.

Jakou vaši potřebu „ředitelování“ naplňuje?

Potřebu dlouhodobé koncepční práce. Jako ředitel na první pohled nic hmotného nevytvářím, jen dávám impulzy, kultivuji půdu a zasévám, co třeba za nějakou dobu sklídí někdo úplně jiný. I tak ale cítím smysl této práce. Žádá si trpělivost. Tě mě naučila naše zahrada.

Máte zahradu?

Kousek za Prahou. Už několik let ji dávám do kupy a dnes už vidím výsledky.

Co pěstujete?

Všechno možné. Teď mám zrovna pivoňkové období.

Jste ředitelem třísuborového divadla, ředitelem dvou mezinárodních festivalů, režisérem... A „máte pivoňkové období“?

Čas na zahradu, tedy čas pro sebe, není luxus, ale nutnost. Kdybych ho neměl, neprospělo by to ani mně, ani mojí práci. Tohle vědomí přichází s věkem.

Co je pro vás na „ředitelování“ největší výzva?

Balancovat mezi celkovým pohledem na věc a pozorností pro detail. Jsem v podstatě detailista, jako ředitel si ale nemůžu dovolit na detailu ustrnout. To neznamená, že už nemám ambici vědět, co se děje v posledním koutě divadla, kde překáží jaké kulisy apod., jen to musím omezit tak, abych kvůli tomu neztrácel přehled o celku.

Jak na to?

Jednoduše: Musel jsem se naučit důvěřovat lidem.

Vypadá to, že vás práce ředitele opravdu baví. Nepohlcuje ředitel ve vás režiséra?

Naopak. Myslím, že se docela dobře doplňují. Režisér potřebuje být ředitelem, aby bylo v jeho silách tvořit a prosazovat i dlouhodobější vize, ředitel zase potřebuje režiséra právě proto, že díky němu neztrácí cit pro detail. Divadlo se pro režisérského ředitele nikdy nestane hromadou tabulek. A hlavně... Režirování mě prostě baví. Tvorba inscenace má jasný horizont a alespoň trochu hmatatelný výsledek. I to občas potřebuji.

Tento rozhovor děláme u příležitosti festivalu Divadelní svět Brno. Jak jste k jeho pořádání jako brněnské Národní divadlo přišli?

Když jsem do Brna přišel, nebyl na tom festival Divadelní svět Brno úplně dobře, neměl solidní diváckou základnu, čitelnou tvář a na pořadu dne byla otázka, jak s ním naložit dál. Inicioval jsem tehdy debatu nad tím, zda by se energie a zdroje Divadelního světa neměly připojit k festivalu, který je pro město i divadlo klíčový a v evropském kontextu skutečně jedinečný, tedy k festivalu Janáček Brno. Jak už to tak chodí, naběhl jsem si. Nakonec jsme festival jako pořadatelé přebírali. Ale mám velkou radost, že minulý ročník zaznamenal příliv diváků a byl i odbornou veřejností hodnocen veskrze pozitivně.

Kam by se měl Divadelní svět Brno vyvíjet?

To dnes slyším často: že by se mělo něco někde a rozhodně dále posouvat. Samozřejmě nechceme ustrnout, zároveň jsme ale minulý rok zažili velký restart festivalu. Mým

cílem proto je, aby se Divadelní svět Brno stabilizoval a stal se pevnou součástí diářů laického i odborného publika. Podaří-li se nám zvát stále kvalitnější hosty, budu rád. Laťka je ovšem docela vysoko již dnes.

A teď už jen poslední otázku... Na co se v brzké době těšíte?

Já se pořád na něco těším. Na všechny nové premiéry, na oba festivaly, na vlastní inscenace, které jsou ve fázi příprav. A s příchodem krásného počasí se už těším na začátek léta, až budu před otáčivým hledištěm obnovovat inscenace, které jsou i 12 let po premiéře pořád beznadějně vyprodané.

Je příjemné si občas zarežirovat za přirozeného denního světla, vidíte?

Příjemné – a taky ošidné. Co ve dne a za slu-

nečního jasu vypadá skvěle, může později večer, kdy se v Krumlově hraje, vypadat úplně jinak, prostě se změní celá atmosféra. A co teprve hry počasí!

Počasí nezrežirujete... Jak se vám s tím žije? Působíte dojem člověka, který má rád věci pevně v rukou...

Když dělám inscenaci, stanovuji jasné mantinely, ve kterých se pak herci mohou svobodně pohybovat. Vlastně od nich ten svobodný pohyb vyžadují: od určité chvíle je to jejich svobodná hra – jen podle mých pravidel. Mám rád pevný rámec, ve kterém se zároveň počítá s náhodou. Právě z toho pak vznikají ty nejlepší věci.

To je to kouzlo náhody.

Právě. Alchymie.

Seznamte se... Martin Glaser

Narodil se v roce 1974 v Sokolově. Během gymnaziálních studií snil o dráze vědce, ale po dvou letech studia chemie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy zběhl na pražskou DAMU a vystudoval zde obor činoherní režie a dramaturgie. Absolvoval v roce 1997 inscenaci Alarcónovy *Podezřelé pravdy*. Ještě předtím ale se svými spolužáky založil generační Divadlo na prahu, ve kterém uvedl své první inscenace (Goldoniho *Zamilované*, Topolovu *Hodinu lásky* a vlastní hru *Unikání neboli Cynismus*).

Už během studia na DAMU přijal angažmá v Jihočeském divadle, kde od roku 1998 působil jako kmenový režisér. Od 1. ledna 2006 se stal také uměleckým šéfem činoherního souboru, který se snažil profilovat jako moderní činohru ansámblového typu s důrazem na souhrn hereckých osobností a současnou dramaturgii.

Martin Glaser se ve svých inscenacích nejčastěji zabývá tématem manipulace a moci. Za všechny jmenujme např.: *Odcházení* Václava Havla, Shakespearova *Macbetha* či jeho *Něco za něco*, Hamptonovy *Nebezpečné vztahy*, Maupasantova *Miláčka*, Schwabovy *Prezidentky* a další. Často se vrací i k tématu outsiderství, osamělosti a vykořeněnosti, tak tomu bylo v případě inscenací McDonaghova *Osiřelého západu* či *Mrzáka Inishmaanského*, Vedralova *Kašpara Hausera* nebo Čechovových *Tří sester*. Slabost má pro brutální grotesky, thrillery a detektivky. Do tohoto žánru vstoupil třeba Lettsovým *Zabijákem Joem* nebo *Pastí na myši* Agathy Christie.

Za nastudování Schimmelpfennigovy hry *Arabská noc* získal cenu Josefa Balvína, Zelenkova hra *Očištění* byla v jeho režii na cenách Nadace Alfréda Radoka vyhlášena jako nejlepší uvedená česká hra. Diváckými hity se staly jeho komedie psané pro otáčivé hlediště v Českém Krumlově ve spolupráci s dramaturgyní Olgou Šubrtovou (*Tři mušketýři*, *Ženy Jindřicha VIII. aneb Chudák král(em)*, *Dekameron* aj.).

Pravidelně hostuje v divadlech v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci, Liberci, Pardubicích a v Plzni.

1. listopadu 2013 se stal ředitelem třísuborového Národního divadla Brno na částečný úvazek. Funkci definitivně přijal 1. března 2014. Z tohoto titulu je rovněž ředitelem dvou významných mezinárodních festivalů pořádaných tímto divadlem, jednoho operního (Janáček Brno), druhého převážně činoherního (Divadelní svět Brno). Vedle „ředitelování“ stále režisuje a pro jeviště NdB vytvořil inscenace Františákova *Havla v zemi čeledínů*, Janáčkovy opery *Její pastorkyňa* a Havlíčkových *Petrolejových lamp*. ■

Off Program

27. 5.

Buranteatr

Impra

Buranteatr 19.30 h, délka představení: 1 h bez přestávky

Divadelní představení bez scénáře, bez předem zvoleného tématu, bez přípravy. Vše vzniká až na místě mezi dvojicí mladých herců Hannym Firlou a Ondřejem Králem, za doprovodu ruského kytarového mistra Igora Ochepovského. Večer s hereckým improvizacním triem oceněným studentskou Thálií za rok 2015.

29. 5.

Minor

Mami, už tam budem?

Industra 13.30 h, délka představení: 45 minut

Režie: Jiří Jelínek

Dramaturgie: Iva Kopecká

Hrají: Lenka Volfová, Jiří Jelínek nebo Václav Krátký, Slávek Brabec

Výprava: Bára Čechová

Hudba: Marek Doubrava, Slávek Brabec

Pro malé autisty i velké nemotory.

Nová autorská inscenace režiséra Jiřího Jelínka inspirovaná cestováním a s ním spojenou častou, možná nejčastější otázkou, která neomylně padne, jakmile připoutáte dítě do autosedačky, zavřete dveře a nastartujete... Mami, už tam budem?

Převezte maminka děti svými pohádkami o patníku, stěračích a volantu, aby vydržely cestu až do cíle?

Vhodné pro děti od 3 let.

Inscenace je součástí off programu festivalu DSB na základě spolupráce s projektem Industra Stage.

Workshop

Drum circles – Bubnování v kruhu

Industra 16 h, délka: 70 minut

Vhodné pro děti ve věku 2–5 let s rodiči / 1. stupeň ZŠ
kapacita: 25 dětí (i dospělých)

Zabubnujeme si a prožijeme přátelskou bubenickou párty. Rytmus je základní dovednost, kterou si mohou VŠECHNY děti osvojit, rozvíjet a posilovat. Rytmus je prvotním podkladem pro další „disciplíny“, jako je tanec, zpěv, hudební nástroj a třeba i sport. Bubenická dílna pod vedením lektora Jana Horvatitsche. Za laskavé zapůjčení drumbenů děkujeme panu Zdeňkovi Rollerovi a firmě Drumben.

30. 5.

Buranteatr

Létající dítě

Buranteatr 19.30 h, délka představení: 1 h 20 minut bez přestávky

Režie: Mikoláš Tyc

Dramaturgie: Jan Šotkovský, Jitka Šotkovská

Hrají: Kristýna Daňhelová, Kateřina Dostalová, Magdaléna Tkačíková, Igor Dostálek, Jaroslav Matějka, Lukáš Rieger

Scénografie: Karel Čapek j. h.

Kostýmy: Aneta Grňáková j. h.

„Když ve městě soumrak padne, černé auto jezdit začne, když ve městě setmí se, ulicemi velký černý vůz už blíží se a bere si naše děti...“ Šestice herců předvádí, vypráví a komentuje příběh

jednoho listopadového večera, kdy se v blíže nespecifikovaném městě koná lampionový průvod. Světýlka září do tmy, děti se radují, učitelky ustaraně přihlížejí, dole v podzemí tři dělníci razící tunel dumají o urychlovači částic a nahoře na věži shlíží zvoník povýšeně na hemžení nepatrných tvorů pod sebou. Do chvíle, než se mu na zábradlí zvonice usadí létající dítě... Příběh náhody s osudovými důsledky zarámován básnickým vyličením moderního velkoměsta, kde do sebe lidské osudy navzájem narážejí jako částice v urychlovači v Cernu.

30. 5.

Ukrajina, davaj, Ukrajina

Ukrajinská čítanka

Divadlo Husa na provázku 19 h

Ukrajinská literární mapa se rozprostírá ve střední Evropě. Večer věnovaný ukrajinské literatuře, ale vůbec Ukrajině jako takové. Projekt cyklu Ukrajinská čítanka, který vznikl během loňského ročníku Měsíce autorského čtení. 16 krátkých filmů od 16 českých, slovenských a polských dokumentaristů. Čtení z antologie ukrajinských povídek a ukrajinské disco. Projekt vznikl v koprodukcí Větrných mlýnů, České televize, Rozhlasu a televize Slovensko, Telewizje Polska.

31. 5.

Buranteatr

Malé divadlo kjógenu

Buranteatr 19.30 h, délka představení: 1 h 20 minut bez přestávky

Připoutaný k tyči (Bóšibari)

Horský pramen (Šimizu)

Mnich, kostra a její obal (Honekawa)

Malému divadlu kjógenu byla v roce 2016 divadelním institutem Nogami Noh Theatre Institute při tokijské univerzitě Hósei udělena prestižní cena Saikašó. Jedná se o nejvýznamnější divadelní ocenění v Japonsku. Malé divadlo kjógenu je první nejaponský laureát této ceny za 26 let její historie. ■

Buranteatr

Kounicova 22, Brno
www.buranteatr.cz

Industra

Masná 27/9, Brno
www.industrabrno.cz

DSB informace

předprodej

Národní divadlo Brno

Dvořákova 11, 602 70 Brno
Předprodej: po–pá 8–18h
tel.: +420 542 158 120
mail: obchodni@ndb.cz
www.ndb.cz

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno
Předprodej: po–pá 8–18h
tel.: +420 533 316 347, +420 533 316 360
mail: predprodej@mdb.cz
www.mdb.cz

Centrum experimentálního divadla

Zelný trh 9, 602 00 Brno
Předprodej: po–pá 10–18h
tel.: +420 542 123 425
mail: vstupenky@provazek.cz
www.provazek.cz

HaDivadlo

Alfa pasáž, Poštovská 8d, 602 00 Brno
Předprodej: po–pá 10–18h
tel.: +420 530 330 869, +420 731 457 204
mail: pokladna@hdivadlo.cz
www.hdivadlo.cz

Divadlo Radost

Bratislavská 32, 602 00 Brno
Předprodej: po–pá 8–12h a 12.30–16.30h
tel.: +420 545 321 273, +420 545 211 583
mail: divadlo@divadlo-radost.cz
www.divadlo-radost.cz

Divadlo na Orlí

Orlí 19, 602 00 Brno
Předprodej: vždy před začátkem představení
tel.: +420 542 591 800
email: dno@jamu.cz

místa konání

náměstí Svobody

Divadlo Husa na provázku

Divadlo na Orlí

Divadlo Radost

Divadlo U stolu

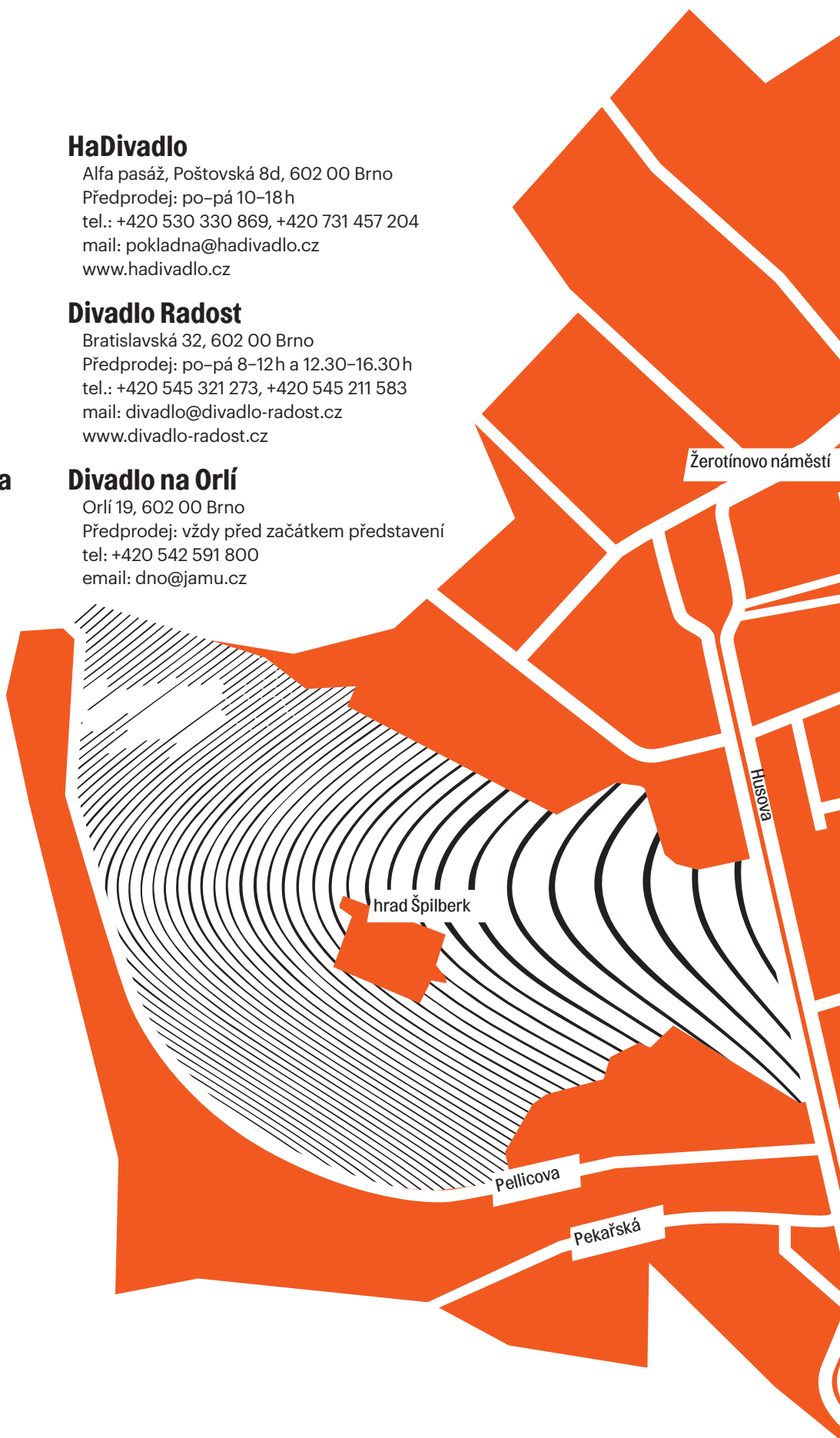
HaDivadlo

Janáčkovovo divadlo

Mahenovo divadlo

Městské divadlo Brno

Reduta

DN divadelní noviny

Kulturní čtrnáctideník
pro divadelníky a jejich diváky
22 čísel ročně atraktivního čtení
o divadle, televizi, filmu,
rozhlase a kultuře

- ★ jediná komplexní reflexe současného divadla v ČR
- ★ původní rozhovory s herci, režiséry, dramatiky
- ★ kontroverzní kauzy, pohledy a reportáže z divadelního zákulisí

Už dvacet pět let jsou Divadelní noviny spolehlivým průvodcem českým a světovým divadlem.

Objednávka předplatného na emailu anna.vondrackova@divadlo.cz
nebo na adrese: Společnost pro Divadelní noviny, Celetná 17, Praha 1, 110 00.
www.divadelni-noviny.cz

Úkol: Definuj ČT art

$$\sqrt{\text{the Doors}} \times \text{Michelangelo} \times \text{Divadelní svět Brno}^5 = \text{ČT art} \checkmark \#$$

$$\sqrt{\text{Magnesia Litera}} * (\text{David Bowie} + \sqrt{\text{Charlie Chaplin}}) = \text{ČT art} \checkmark$$

$$[\text{Giuseppe Verdi} - (2 * \text{Antonín Dvořák})] \text{ (David Lynch / Bob Dylan)} = \text{ČT art} \checkmark$$

$$(\text{Jiří Kylián} \pm \text{Beatles}) \text{ Bohumil Hrabal} + \sqrt{\text{Beethoven}} = \text{ČT art} \checkmark$$

art

$$\text{Rosamunde Pilcher} + \text{Esmeralda} \neq \text{ČT art} \times$$

ČT art každý den od 20 hodin

www.ctart.cz

KVĚTINY
M. HUSZÁROVÁ

„Umění je květ života
celé společnosti.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Přejeme všem fanouškům
Národního divadla Brno,
co nejvíce rozkvetlých květů
v nové divadelní sezóně.

www.kvetiny-brno.cz

BMW řady 2
Active Tourer

www.renocar-bmw.cz

Radost z jízdy

BMW EfficientDynamics
Menší spotřeba. Větší radost z jízdy.

BMW 2 ACTIVE TOURER

NEPLAŤTE AKONTACI A UŽÍVEJTE SI

za 7.199,- akontace 0 Kč*

S pakem Renocar s výbavou v ceně 78.500 Kč bez DPH zdarma. Chcete poznat kvality tohoto BMW osobně?
V BMW Renocar Vám rádi poskytneme vůz k testovací jízdě. Více se dozvíte na www.renocar-bmw.cz a u našich prodejců.

* 7.199 Kč bez DPH tj. 8.711 Kč včetně DPH.

Nabídka operativního leasingu je kalkulována na vůz BMW 218i Active Tourer při době splácení 48 měsíců, ročním nájezdu 15 000 km, obsahuje povinné ručení, havarijní pojištění, GAP, pojištění skel, servisní prohlídky po dobu 5 let nebo do ujetí 100 000 km.

Renocar Praha, Lipová 280, Praha - Čestlice (D1, EXIT 8), tel.: 261 393 600, info@renocar.cz

Renocar Brno, Řípská 5C, Brno - Slatina (D1, EXIT 201), tel.: 548 141 548, info@renocar.cz

Otevřeno 7 dní v týdnu

Kombinovaná spotřeba paliva a emise CO2 nového BMW řady 2 Active Tourer: 3,8–6,1 l/100 km, 99–143 g/km.

Firemní akce
konference, coffee breaky, rauty, koktejly

Společenské akce
plesy, galavečery, vernisáže, bankety

Rodinné oslavy
svatby, promoce, výročí, narozeniny

Zahradní party, grilování

Prodejní stánky

Brixton
cATERING

Lidická 14, 602 00 Brno
tel.: +420 533 316 438
tel.: +420 722 365 091
www.brixton-catering.cz

VAŠE CESTA
K CHYTRÝM ŘEŠENÍM

**ŘEŠENÍ PRO CHYTROU DOPRAVU,
PROMYŠLENÉ HOSPODAŘENÍ
S POZEMNÍMI KOMUNIKACEMI
A INTELIGENTNÍ SPRÁVU
MAJETKU.**

SMARTiC

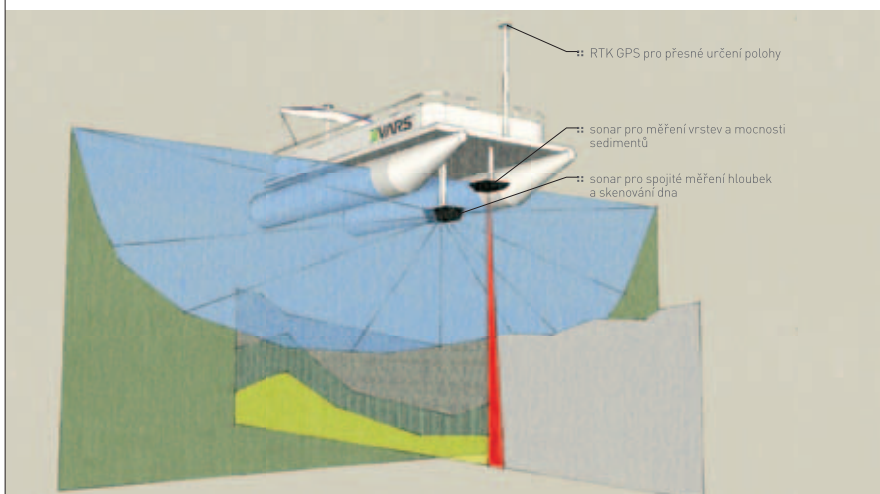
:: Špičkový systém pro řízení provozu v reálném čase pro dopravní řídicí a informační centra, založený na dopravním modelu silniční sítě a kompatibilní s běžně používanou telematikou.

CleveRA

:: Komplexní řešení pro hospodaření s pozemními komunikacemi, včetně diagnostiky multifunkčním vozidlem, návrhu údržby a oprav a finanční optimalizace.

IntelliGEO

:: Geoportály pro veřejnou správu.
:: Systémy pro správu majetku průmyslových objektů.
:: Webové plavební mapy.
:: Systémy měření hloubek a sedimentů ve vodních tocích a nádržích.

WWW.VARS.CZ

VARS BRNO a.s.

Kroftova 3167/80c :: 616 00 Brno
+420 515 514 111 :: vars@vars.cz
www.vars.cz